

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Primer període

Sèrie P - Número 3
21 de desembre de 2010

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 2, segona reunió

SUMARI

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat H. Sr. Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/09) (continuació) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Transcripció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 2.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat H. Sr. Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/09) (continuació)

Iniciem la sessió amb les intervencions de la resta dels grups parlamentaris, i els recordo que la votació es farà en acabar el debat i no abans de les 13 hores.

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós, president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyor candidat, senyores diputades, senyors diputats..., aquest és un debat d'investidura en el qual vostè haurà de guanyar-se la confiança de grups, de grups parlamentaris, per intentar, doncs, tenir –ho repeteixo– el suport per poder ser investit. Vostè ha guanyat les eleccions. Com van fer altres candidats, doncs, el felicito, però no ha tingut una majoria absoluta i necessitarà guanyar-se la confiança no només en aquest debat, sinó que, a més, s'haurà de guanyar la confiança durant els quatre anys, s'haurà de buscar acords. Vostè ahir va dir que estava còmode amb aquesta situació, però, vist també com funcionen en altres latituds i en altres longituds, de vegades aquesta comoditat pot ser, pot generar molta dificultat i molta incertesa.

Vostè ahir va parlar –i deixi'm fer una prèvia, no?–, vostè va parlar ahir de l'espiral de la prosperitat. Jo li vull parlar d'una altra espiral, que és l'espiral de la confiança, perquè la confiança no es guanya segurament, doncs, amb un debat d'investidura. Ja li vull deixar clar que nosaltres en aquest moment, en iniciar aquest debat, estem per votar que no en aquesta primera votació, però l'espiral de la confiança, doncs, no es fa en un debat d'investidura, és guanya dia a dia i es guanya generant confiança per les dues parts, de forma bilateral, no unilateral.

I és evident que durant anys tant Convergència i Unió com Esquerra Republicana hem jugat, uns i altres, al que podríem definir com l'espiral, no sé si la desconfiança, però sí a l'espiral tàctic, moltes vegades, l'espiral de veure qui aixecava més el llistó, qui exhibia més múscul. I, finalment, el que demana el país, i a

vostè li han atorgat una confiança i vostè ha de fer els primers passos, el que demana el país és acords des de Catalunya, confiança des de Catalunya, que ens puguem defensar i avançar des de Catalunya.

En aquesta prèvia deixi'm dir, però, que, abans d'emarkar el meu debat, i deixi'm fer una mica d'hermenèutica de com penso explicar avui el posicionament d'Esquerra Republicana en aquest debat d'investidura, el nostre posicionament serà, doncs, explicar que el principal problema que tenen els catalans i les catalanes és la crisi, i aquesta crisi la podem intentar solucionar de moltes maneres, però hi ha una altra crisi que afecta Catalunya i les seves institucions i la seva gent, que és una crisi d'estat. I és una crisi d'estat que va en contra dels desitjos d'una majoria de ciutadans d'aquest país, i que es veuen frenada moltes vegades, les decisions, es veuen frenades per les decisions o les no-decisions que ens afecten com a catalans que es prenen des de Madrid.

Solucionar la crisi passa també per prendre decisions des de Catalunya, no esperar que es resolguin des d'Espanya. Aquest serà el meu objectiu avui. Però, com deia, deixi'm fer una prèvia: escoltant el seu discurs d'ahir podríem dir que hi ha una certa ambigüitat entre dos discursos. Per una banda, hi ha un discurs de canvi. Vostè es va presentar en aquestes eleccions parlant del canvi. Però ahir vam veure també elements de retorn, no sé si de retorn al passat, però sí de retorn a uns vint-i-tres anys en què es va governar aquest país. I aquest és el que vostè també ha d'explicar durant aquests dies i ha d'alimentar l'espiral de confiança. Perquè en algunes parts del seu discurs es tenia la sensació –almenys jo tenia la sensació i el meu grup parlamentari teníem la sensació– que això era un retorn, amb set anys de parèntesi, i retornàvem a esquemes dels darrers vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió. I aquesta és la dinàmica que vostè ha d'esvaïr, i és el que pot contribuir a generar confiança: si realment estem parlant de retorn o estem parlant d'un canvi. Després m'hi referiré al que crec que és el retorn.

El canvi té elements positius per part de vostès. Per exemple, ahir va donar mostres de canvi; va donar mostres de canvi quan va rectificar un discurs, crec, i ho dic així, vostè crec que va rectificar un discurs que hem viscut durant uns quants anys que tot el que feia l'actual Govern era negatiu, que el que feia el Govern d'Esquerra era negatiu, el Govern d'Esquerra era negatiu. I és lògic, hi ha una dinàmica electoral en això, i vostè era el primer partit de l'oposició i té una lògica democràtica inapel·lable.

Però també és veritat que va haver-hi, crec, alguns excessos que deslegitimaven les mateixes institucions. I deixi'm'ho dir, perquè crec que és el moment de dir-ho: es tanca una etapa, se n'obre una altra. Però, des del moment que vostès, i amb èxit, molt d'èxit, van aconseguir deixar de parlar del Govern de Catalunya per parlar del Govern tripartit, aquí hi havia una primera pedra en aquest model de deslegimitar les mateixes institucions.

Quedi dit, senyor Mas, que si vostè és investit pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, vostè serà el president de Catalunya i el seu Govern serà el Govern de

Catalunya, no serà el Govern de Convergència i Unió, o no buscarem formes imaginatives per poder definir el seu Govern, és el Govern de Catalunya.

I, per tant, quan li parlava de rectificació, parlava en aquest sentit: reconèixer que hi ha hagut obra de govern positiva i que vostè pensa continuar, lliga poc amb aquest estil de parlar de reconstrucció del país. És veritat que el país passa per dificultats. És veritat que són temps difícils, però no és el final de la nostra història com a país. I en alguns discursos, en algun moment, més enllà de la dinàmica electoral, varem tenir aquesta sensació, que lligava perfectament amb deslegitimar les mateixes institucions nacionals del país, i alhora també un assetjament que crec que va més enllà del que hauria de ser una cosa compartida pel catalanisme, que és l'interès nacional, l'interès de país.

Per tant, quan vostè ahir es feia seva la Llei d'educació..., després parlarem de com vostè interpreta la Llei d'educació, com la interpretem, perquè crec que aquí també n'haurem de parlar, quan vostè parla i diu que el Pacte nacional per la recerca i la innovació és un element positiu que cal seguir, o quan vostè especifica que el Pacte nacional per la immigració o la Llei d'acollida són lleis importants pel país, crec que forma part d'una rectificació, que celebro i valoro, i el meu grup valora.

I, per tant, crec que aquest país no pot tornar a esquemes anteriors, perquè tornar a esquemes anteriors, la idea del retorn que li deia jo, és aquesta sensació de retornar a l'any 2003. Hi ha hagut un parèntesi d'un govern d'esquerres i ara tornem al 2003. I durant aquests set anys el món ha canviat i Catalunya ha canviat, i la nostra gent ha canviat, i la nostra societat ha canviat: una crisi global, un procés migratori ja consolidat, un escalfament global del planeta, una crisi energètica que comporta, la fi del model autonòmic, diguem-ho així, sense maximalismes, però diguem-ho així, amb minúscules, però diguem-ho així, i una societat cada cop més oberta, més diversa, ho repeteixo, un país i una gent que han canviat.

Per tant, no podem tornar enrere, i crec que vostè haurà de fer un esforç per evitar determinats esquemes del passat. I jo ahir..., vam sentir el seu discurs i hi havia alguns elements..., i d'aquests dies que hem pogut veure els seus primers moviments lògics com a candidat, i hi han alguns elements que em fan pensar en el retorn. Per exemple, el retorn és confondre partit i país. I crec que la decisió de posar el senyor Duran al capdavant, oficiosament, confonent el líder de Convergència i Unió a Madrid com a representant oficial del Govern de Catalunya a Madrid, és una confusió del passat. Vostès són lliures de prendre decisions. Crec que és una confusió del passat.

Crec també que seria un error, i tornàriem al passat, si es tornés a la dicotomia ajuntaments - Govern de Catalunya. No hi podem tornar. Aquests set anys han soldat, han sedimentat un model de treball i de cooperació i de treball conjunt en una voluntat única de país. El país dels blancs i negres, de la Catalunya metropolitana *versus* la Catalunya rural, de la Catalunya nacionalista *versus* la Catalunya progressista, crec

que estan superats. La Catalunya urbana contra la Catalunya de comarques, crec que això està superat. I espero que no hi retornem —espero que no hi tornem—; al contrari, la Catalunya passa per la seva capital, passa per Barcelona, passa pel reconeixement de tenir una gran capital que ens projecta al món. I la Catalunya moderna, la Catalunya que tots desitgem, és una Catalunya que ha superat aquella dinàmica de la Catalunya en blanc i negre. Estem parlant ja d'una Catalunya en colors. I aquesta, crec, que és una de les aportacions d'aquests set anys.

També crec sincerament que no podem tornar de cap de les maneres a un model de xarxes clientelars. I crec que el canvi també forma part d'això. Vostè ha parlat, i després en parlarem més detalladament, d'un model més transparent, més eficient, més clar per la ciutadania.

I finalment també, no li ho diré, no és un retret, però ja no podem parlar de família, hem de parlar de famílies, perquè, com he dit, aquest país en aquests set anys ha canviat, i ara la família és diversa, hi ha molts tipus de famílies. Aquesta societat s'ha obert, és molt més plural. I determinats discursos, crec, ho repeteixo, que ens fan pensar en un retorn.

I, finalment, no podem cometre l'error de pensar..., vostè va dir ahir que era hereu del 10 de juliol i se'n considerava compromès amb l'esperit del 10 de juliol, de la manifestació que va sortir al carrer. Bé, doncs, això està bé i ho podem compartir, però seria un error pensar que, doncs, la política de l'anar fent i anar tirant, i perdoni l'expressió planera... Crec que, més enllà de la crisi, després m'hi referiré, aquest país necessita solucions, decisions unitàries, clares, que ens portin a solucionar alguns dels problemes estructurals que té plantejada Catalunya.

I vostès seran els primers que hauran de proposar, perquè vostès tenen la majoria; però, ho repeteixo, crec que seria retornar a l'antic esquema si realment tot plegat fos una decisió d'esperar a veure què passa a Madrid a les eleccions i a veure quina evolució tenen les coses. Vostès han de plantejar un full de ruta, decisions clares, respostes, si des de l'Estat no hi ha resposta la resposta a Catalunya és negativa, i crec que aquest forma part del canvi.

Per tant, el canvi és, i ho desitjo, que siguin els encerts del futur. I els encerts del futur vol dir, un govern, entendre'l com un instrument i el país com un objectiu; la voluntat de sumar complicitats en aquesta cambra i en la societat; el reconeixement, com li deia, d'un país divers, de famílies, d'orígens, de creences, d'orientació sexual. Pensar que en definitiva l'obra ben feta d'anteriors governs també és patrimoni del país i patrimoni dels futurs governs. Pensar des de Catalunya que en aquests moments no podem entrar ni al conjuntalisme ni esperar a veure què passa a Madrid. Esperar tornar a jugar a Madrid a partir d'una conjuntura determinada seria letal per Catalunya si no prenem decisions des d'aquesta mateixa cambra.

Per tant, vostès han de decidir si volen canvi o retorn. Si volen espiral, generar una espiral de confiança amb el Grup d'Esquerra Republicana, ja els ho diem: nosaltres creiem que cal canviar actituds, evidentment.

Deia que em referiria, doncs, a la crisi com al principal problema que té avui la societat catalana. I m'hi referiré, d'entrada, plantejant que és evident que per sortir de la crisi necessitem generar confiança també a l'emprenedoria. L'emprenedoria són les persones que prenen decisions a partir de les seves pròpies idees, del seu propi patrimoni, i generen riquesa en aquest país. I nosaltres sí que defensem que la millor política social és la plena ocupació. Malauradament, això avui no és així.

Perquè l'emprenedoria pugui funcionar al nostre país en base a les competències limitades que tenim, és evident que ens calen canvis en el model d'administració, i això ho compartim. Ens calen canvis de la relació entre el sector privat i el públic. Parlem d'eficiència... Vostè ahir va parlar de grans principis, però crec que hem d'entrar a matisar i entrar, realment, a parlar de quina és la solució als nostres problemes. Retallar alts càrrecs –una decisió que pot ser comprensible i que en aquests temps és lògica–, retallar departaments, no solucionarà el problema de fons; el problema de fons és el temps, la poca flexibilitat i el temps que moltes vegades l'emprenedoria pateix davant d'una administració.

Crec que vostè té una fórmula ja feta per a aquest actual Govern, i ho he defensat durant la campanya, que és la declaració responsable. L'emprenedor que es declari responsable pot obrir el seu negoci; s'ha fet en l'àmbit del comerç, en l'àmbit del turisme. Hem de poder fer-ho i fer-ho extensible a tots els àmbits de l'activitat econòmica. Rapidesa i eficiència, això és el que pot oferir una administració. I en el nostre marc competencial..., vostè sap que el nostre marge tributari –amb IRPF, amb impost de societats– és limitat, tenim una petita part en IRPF, zero en impost de societats, i en impostos especials tenim poc marge, per no dir gairebé inexistent. Per tant, bona part del marc tributari o laboral o energètic, la tenim a la capital de l'Estat. Però sí que és veritat que podem contribuir a fer un clima favorable a l'emprenedoria amb una administració més eficaç.

Jo no crec que això passi per anar reduint treballadors. És veritat que aquest Govern, l'actual Govern –i vostè també vol continuar-ho fent–, ja ha marcat el punt zero, no contractar més gent. Però és evident que necessitem agafar nous models i una nova cultura, on el treballador públic, professional bo, que n'hi han, i molts, pugui estar al servei de l'emprenedoria, facilitant la vida a l'emprenedoria.

I és evident que això va acompanyat de la transparència; necessitem una administració més transparent. Jo li proposaré tres propostes perquè tinguem una administració més transparent.

En primer lloc, necessitem una llei d'accés a les dades. La ciutadania ha de saber en tot moment què fa el Govern. La transparència és bàsica, i això obliga el Govern a actuar en millors condicions. Model aplicat als Estats Units i al Regne Unit.

En segon lloc, un pacte d'integritat. L'Administració catalana, el Govern de Catalunya, és la primera central de compres de béns i serveis d'aquest país; per

tant, necessitem un pacte d'integritat entre els proveïdors privats i l'Administració. Aquell que vulneri les regles, els codis, aquest pacte d'integritat, deixarà de treballar per a l'Administració.

Tercera proposta, hem de ser capaços de fer una central de compres de la mateixa Administració. Països com Xile ho apliquen i amb molta eficàcia; el pacte d'integritat s'aplica a la República Federal Alemanya. No estem dient res que no es pugui fer. La transparència és la millor garantia, la millor manera de fer control, autocontrol, i que les coses funcionin millor.

I per a l'emprenedoria necessitem, evidentment, també reconvertir l'Institut Català de Finances en un institut nacional de crèdit, un institut nacional català de crèdit. El crèdit és el principal problema que tenen avui no les grans empreses, totes les empreses, petites, mitjanes i grans, i necessitem que aquest instrument sigui més útil, que aposti per valors estratègics, apostes estratègiques. Aquest també és un canvi que els convidem a fer.

Però la crisi no passa només per l'emprenedoria, passa també per les polítiques socials. I ahir, del seu discurs, hi ha un element que a mi em va preocupar, perquè semblava que la cohesió social vingués sola. La cohesió social s'ha de pagar, s'ha de finançar, s'ha de treballar, s'ha de fer legislació, s'hi han de posar pressupostos, ha d'haver-hi esforç del sector públic, del privat i del tercer sector. I quan vostè diu: «A partir de les nostres disponibilitats pressupostàries, podrem assumir i podrem desplegar la xarxa social que s'ha fet aquests anys», i si avui fruïm, gaudim de cohesió social és per l'esforç que s'ha fet aquests anys, i vostè diu: «Vull continuar-ho, però serà a partir de les disponibilitats pressupostàries», això ho hem d'explicar millor. Perquè hi ha la sensació que tallarem en sec i que la cohesió social no va sola, la cohesió social se l'ha de nodrir, se l'ha d'alimentar, se l'ha de treballar dia a dia. I no sé si la millor forma és –i aquest és un debat que ja el va tenir vostè ahir–, la millor manera és abaixar impostos.

Vostè ahir va parlar de moderació fiscal. Entenc que és un concepte molt ben treballat, perquè no vol dir ni «rebaixar»..., sinó potser «no apujar». Però, quan parlem de l'impost de successions, ja sabem que no és la solució ni la panacea per als problemes de la Generalitat, ja sabem que vostès tenen un compromís per eliminar-lo. Però fixi-s'hi: el febrer, els 420 euros que donava el Govern de l'Estat per a aquells aturats de llarga durada s'acabaran. Això voldrà dir que hi haurà més catalans que aniran a parar a la renda mínima d'inserció. Això vol dir que en aquests moments les 27.000 persones titulars de la renda mínima, que beneficien unes..., comptant la família, són unes 60.000 persones; haurem de posar més recursos, perquè més gent que deixarà de percebre aquests 420 euros haurà d'anar a buscar la renda mínima. Amb els recursos que vostès deixaran d'ingressar amb la retallada definitiva de l'impost de successions, podríem garantir que molts catalans i catalanes en aquests moments amb problemes, en aquests moments amb greus problemes, i al febrer amb molts més, poguessin anar endavant.

Estem parlant d'una part molt petita de la societat que segueix pagant l'impost de successions, estem parlant d'una part molt petita. Estem parlant de, miri, amb xifres de l'any passat, 357 persones, a Catalunya, entre 1 i 2 milions d'euros, i 131 persones, entre 2 i 5 milions d'euros. És a dir, es suprimirà un impost per a aquest petit nombre de persones i, en canvi..., la translació directa; sabem que els pressupostos són molt més grans, però li poso un exemple de com la cohesió social es treballa, s'alimenta, es nodreix.

És veritat que la cohesió social l'hem de treballar, i aquest serà un repte, i ens tindrà al costat a l'hora de fer tots els esforços que s'hagin de fer perquè cap persona d'aquest país quedi al marge, perquè cap persona no pugui seguir. Això ho farem, i ens hi comprometem. Però també hem de preparar el futur, la crisi també vol dir preparar el futur, i en aquest sentit li vull parlar del Pacte per a l'educació, el Pacte nacional per a l'educació, que no és exactament la Llei d'educació.

I aquí vull fer el matís, perquè és veritat que vostè va dir una cosa ahir que era una veritat com un temple: aquests set anys, és veritat que no hi ha hagut un esforç de l'escola pública, del model d'escola pública, de traspasar a l'escola concertada alumnes immigrants. No s'ha fet, tenia raó, és veritat; no, no, jo li ho admeto. Però em va preocupar quan vostè va dir, diu: «No hi haurà més recursos.» Parlarem d'autonomia de centre; ho tenim pactat, i és veritat, i ho compartim. Però l'escola pública, que en aquests moments concentra una part més de la població immigrada, que concentra més alumnes amb problemes d'atenció especial, amb necessitats d'atenció especial, necessitarà un tracte especialitzat. Això no ho solucionarem només amb autonomia, senyor Mas, autonomia dels centres, amb un reforçament del paper del director o directora; això vol dir recursos i vol dir atenció.

I aquí és on crec que ens hem d'aturar, i hem de pensar que sí, que hi ha una escola pública i una escola privada concertada, i la llei consagra un model, eh?, dos sistemes, un model. Un sistema, dos models; deixi-m'ho dir..., allò de Hong Kong i la Xina, eh?, que deia algú –perdoni la broma. Però aquí caldran recursos per a l'escola pública, que en aquests moments té greus problemes. I caldrà motivar els docents. I és evident que els recursos no ho solucionen tot, però aquí caldrà fer un esforç, no ens enganyem, perquè el debat sobre la titularitat amaga, en definitiva, la realitat. I la realitat quina és? Falten recursos en moltes escoles i en molts centres de Catalunya que tenen moltes dificultats.

Però també compartim la necessitat d'una llei de formació professional, una llei específica que en faci el tractament i la incardini en el món del treball.

El Pacte nacional per a la recerca i la innovació s'ha de continuar. Ha set un encert d'aquests anys, dels darrers governs, i, per tant, cal continuar-lo. També hi estem.

I és evident també que per preveure el futur i preparar el futur cal parlar d'infraestructures, i deixi'm fer-li dos matisos. Nosaltres portarem a aquesta cambra una proposta perquè ens manifestem clarament com

a cambra catalana sobre la decisió que ha pres el Govern espanyol davant d'AENA, perquè no hi podem estar d'acord. Ens estan confonent en el debat: el debat no és públic/privat en la gestió dels aeroports. La gestió pública/privada... La privada seria correcta si el centre d'interès radiqués a Barcelona i a Catalunya, a Reus o Girona. Però estem parlant d'una altra cosa, estem parlant si les decisions es prenen a Madrid o es prenen des de Catalunya.

Vostès van votar a favor de la convalidació del decret llei de Madrid, i era un decret llei òmnibus, hi havia més coses, evidentment, però van votar-lo a favor. Nosaltres, no. Però cal que ens manifestem, perquè tinc la sensació de *déjà-vu*, com a l'època del senyor José María Aznar, que, una vegada es va privatitzar el sector elèctric, ja no podies reclamar; se'ns deia que això era una companyia privada i que estàvem indefensos. La veritat, crec, podem fer més pressió al Ministerio de Fomento en un moment donat que a determinades companyies privades, si realment no queden les decisions en mans del Govern de Catalunya.

I en matèria ferroviària és veritat que s'han fet avenços, i tant. Però també li he de dir..., i nosaltres formem part encara d'aquest Govern, però tots som conscients que si aquí no decidim sobre Adif, sobre el control de les vies, el traspàs pot quedar molt tocat. D'això, siguem-ne conscients. I crec que aquí també ens trobarà al seu costat, treballant perquè hi hagi un control real, eh?, del sistema ferroviari a Catalunya.

Si parlem d'equilibri territorial, també li ho deixaré clar: nosaltres sí que creiem que a vegades hi han inversions que no han de tenir un retorn econòmic. I em van preocupar algunes de les seves expressions; potser me vaig mal interpretar, però em van preocupar. Perquè la inversió, invertir en determinades universitats, determinats aeroports, determinats centres hospitalaris, té un efecte important sobre el territori. Quan parlem d'equilibri territorial, el retorn econòmic a curt termini no s'entén, no es comprèn. I en aquest sentit després també li faré un sèrie de propostes en matèria d'agricultura i ramaderia.

Tot això, en gran síntesi, és possible des de Catalunya, si ho decidim nosaltres, des d'aquesta cambra? Tots sabem que no. Tots sabem que en aquests moments a Catalunya hi ha una sèrie de cotilles, de dificultats que ens vénen imposades. I això no vol dir que ens escapolim de les nostres responsabilitats, ans el contrari; no ens n'escapolim ni d'una, de responsabilitat. Però hi ha decisions que es prenen molt lluny de casa nostra, començant pel concert econòmic.

Vostè ahir va pledejar amb la senyora portaveu del Partit Popular, la senyora Sánchez-Camacho, dient perquè el Partit Popular –podria ser extensible a altres grups–, si accepta el concert econòmic per a Euskal Herria, eh?, és a dir, per a les tres províncies basques i Navarra, perquè no l'ha d'acceptar, doncs, per a Catalunya? Bé, doncs, aquest és el principal problema. Totes aquestes polítiques públiques –la sortida de la crisi, preparar el futur, la cohesió social, suport a l'emprenedoria, un institut nacional de crèdit a Catalunya, és a dir, una banca pública catalana, pública–, tot això ve

condicionat pel nostre escàs marge en matèria de finançament. Hem fet avenços? Sí, però molt petits.

I vostès van estar, durant aquests últims anys, defensant i apuntant-se a una proposta, que havia fet en el seu moment Esquerra Republicana, que era la del concert econòmic. Esquerra Republicana, durant molts anys, ha explicat en aquest país conceptes prou inexplicables però que molta gent ha acabat entenent, com són: dèficit fiscal, el concepte de balances fiscals, concert econòmic. Són més de 20.000..., 22.000 milions d'euros cada any de dèficit fiscal; parlem gairebé d'entre el 9 i el 10 per cent del producte interior brut de Catalunya.

Senyor Mas, aquí vostè ha anat fent un joc de paraules: parlava de «concert econòmic», ara ens parla de «pacte fiscal». Jo crec que en aquesta mateixa cambra hem d'arribar a un acord per defensar que els impostos es quedin a Catalunya. I això és el que vostè ha dit. Hi ha un consens sobre això; doncs, som-hi.

També és evident que el dret a decidir..., vostè en va parlar ahir, nosaltres l'hem defensat sempre. Catalunya és subjecte polític i ha de poder decidir, com deia la manifestació. Però deixi que m'aturi un moment aquí.

Jo li vaig fer una proposta en el debat que vam fer de la campanya. Escolti, vostè demanarà el concert econòmic –ara no sé si és «concert econòmic» o si és «pacte fiscal»–, però si Madrid tanca les portes Catalunya haurà de decidir, i això, senyor Mas, ho hem de tenir clar. Catalunya haurà de decidir, perquè som subjecte i perquè, com vostè diu, ho recollia l'esperit del 10 de juliol. Perquè és molt possible, hi ha grans possibilitats –només d'escoltar el que diu el senyor Rajoy o el que diu el senyor Zapatero, el que diuen les institucions de l'Estat– que amb el fet que Catalunya recapti, inspeccioni i gestioni els seus impostos, no hi estan d'acord, no ho admetran.

Per tant, escolti, vol fer una «intentona» més des de la perspectiva autonomista? Fem-la, si això té un ús per a Catalunya per augmentar la consciència de l'espoli que pateix Catalunya. Però després hi haurà d'haver una reacció, senyor Mas, no ens podem quedar amb no res; ha d'haver-hi una reacció, si Madrid tanca les portes, i una reacció de força democràtica, tranquil·la, però ha d'haver-hi una reacció. I en aquest sentit crec, sincerament, que no podem esperar que hi hagi una majoria a Catalunya; la majoria es va a buscar-la.

Miri, senyor Mas, vostè i jo ens dediquem a la política –ens dediquem a la política. La política és fer pedagogia, és anar a convèncer la gent, és tenir unes idees, defensar-les i que aquestes teves idees siguin compartides per una majoria. Què farà vostè per crear aquesta majoria? Ahir, sentint-lo, semblava que vostè fos un observador i que si hi ha una majoria i no hi ha una fractura social, deia, ens en podem sortir, amb el dret a decidir. No, no, les majories s'han d'anar a buscar. Vostè és subjecte, vostè és actiu, vostè ha d'anar a buscar aquesta majoria també.

I aquesta majoria hi és, si es treballa i es busca. Què farà vostè per buscar-la i treballar-la? Aquesta és la pregunta que crec que molta gent es fa. No esperem que hi hagi una majoria per demanar el concert o una

majoria per decidir; si no hi ha concert, aquest país té dret a decidir el seu futur lliurement, sense la imposició de l'Estat.

I també som conscients que vostè ahir deia, parlava del *business friendly*, no? És clar, però és que ser amics del negoci, simpatitzar amb els negocis, ajudar als negocis, ser simpàtics amb la gent que és emprenedora, que ho podem compartir, nosaltres també som *business friendly*, això és el que aixeca el país... Però de quin *business* estem parlant? I aquesta és la pregunta que ens hem de fer. Estem parlant de la petita i mitjana empresa?, de l'autònom?, de la gran empresa, eh?, del sector industrial càrnic, per posar un exemple?, del tèxtil? Estem parlant de les empreses innovadores o de què estem parlant?

Perquè, és clar, vostè sap perfectament que el principal problema, a diferència del que deia ahir el Partit Popular, no és la retolació en català. El principal problema el tenim, per exemple, en les condicions que treballa Endesa per a moltes empreses, o el monopoli que tenim de telecomunicacions, o l'actuació d'Hisenda a Catalunya amb referència a altres territoris –això sí que no és precisament el que acompanya el *business friendly*–, o la dificultat del crèdit. Aquests són els principals problemes. I també sóc conscient que el marge de Catalunya és el que és. També siguem realistes. Però això, com li deia, ens toca a Madrid.

Per tant, jo li diria, senyor Mas, que les decisions que hem de prendre des de Catalunya..., les decisions les hem de prendre des de Catalunya. Jo crec que això forma part del canvi. Aquí hi ha un parlament. Vostè ha de decidir cap a on vol bascular: si vol bascular en un model que és decidir a Madrid, decidir a partir de les conjuntures que es poden generar a Madrid; és un model que ja el coneixem. Vindran eleccions espanyoles, veurem què passa. Si vostès volen decidir, doncs, fer aquest creuament d'interessos, legítims, amb qui guanyi les properes eleccions espanyoles o fer-ho ara amb el Partit Socialista per les relacions que es puguin tenir, les necessitats i l'escassetat de suports de la majoria que té el Govern de l'Estat, o vol preferir bascular sobre Catalunya. Bascular sobre Catalunya..., amb Esquerra Republicana hi podrà treballar, perquè és prendre les decisions des de Catalunya, pensar en el país, pensar en la seva gent i portar-les a solucionar on són els problemes reals, que són a l'Estat.

Ara, també li ho dic: no entengui això, doncs, només com una declaració de bones intencions, hi ha una segona part i la segona part és molt clara. És a dir, sabem que no serà fàcil. I sabem que Madrid tancarà les portes. Perquè tots sabem que el que es demana, el que demana una part molt important de catalans, que és defensar que els impostos es quedin a Catalunya, per exemple, o el control de les grans infraestructures, potser fa inviable un model d'estat, diguem-ho clar. Però és que arriba un moment que als catalans se'ns traspasa tota la responsabilitat i poder toca no dir «prou», però dir «anem a canviar les regles de joc». Cada cop que hem volgut canviar les regles del joc la reacció ha set virulenta. Però, per què? Perquè hem comès errors del passat, que és voler anar a negociar i a arreglar una reforma de l'Estat. L'Estat no vol ser re-

format, l'Estat està tancat –vostè ho sap perfectament. Les dificultats per aconseguir acords seran marginals.

I, per tant, jo crec i demano que es plantegi seriosament que en aquests propers quatre anys, aquests quatre anys, basculi la seva força des d'aquesta cambra, des del poder que li dona aquesta cambra, que li dona també la societat catalana. Ahir va enviar missatges de complexitat amb diferents sectors de la societat catalana, però basculi. Però vostè té una obligació que és ser actiu, fer pedagogia, treballar per aquesta majoria, la majoria que ha de portar i ha de traduir l'expressió que va haver-hi el 10 de juliol. Jo crec que aquest és el missatge que molts catalans volen sentir.

Perquè vostè ahir feia servir un símil, que des d'Esquerra jo mateix he fet servir moltes vegades: el catalanisme és el vehicle que ha fet avançar aquest país. Però el motor, durant molts anys, era l'autonomisme, el motor d'aquest vehicle. És un vehicle compartit, eh? En el vehicle del catalanisme viatgen autonomistes, federalistes, confederalistes, independentistes, o gent senzillament que no sap exactament el que és però que estima aquest país i vol decidir des d'aquest país. Durant molts anys el motor d'aquest vehicle era l'autonomisme. Jo crec que ara és un altre motor; l'hem de canviar, perquè aquest motor forma part de velles fórmules, fórmules del retorn, i el que ens convé ara és un motor que decideixi des de Catalunya.

Però, com li deia, senyor Mas, hi ha d'haver voluntat de canviar el motor. El motor no es canvia sol. I vostè, segurament, si té la confiança d'aquesta cambra, acabarà sent president de Catalunya i vostè tindrà un mandat, i té un mandat, que és que aquest motor avanci, funcioni i que faci que el país decideixi per si mateix.

És amb aquesta voluntat que jo avui li he plantejat que la nostra posició és negativa, perquè crec que vostè s'ha de definir, vostè ahir va parlar més del què –ja ho va dir algun altre diputat–, va parlar més del què que no del com. Ahir va fer declaració de principis, en alguns podem estar d'acord. Però si volem generar espiral de confiança, senyor Mas, vostè crec que s'ha de definir sobre una sèrie de qüestions.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Joan Puigcercós. A continuació, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas per a respondre al president del Grup d'Esquerra Republicana.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats..., senyor Puigcercós, un parell de comentaris sobre les seves paraules inicials. Vostè ha parlat del concepte de la confiança i de l'espiral de la confiança. Cent per cent d'acord. Jo aquest terme ahir no el vaig utilitzar però l'utilitzo de manera molt sovintejada, i, per tant, doncs, no puc..., vaja, estic absolutament d'acord amb

el que significa aquest concepte i més en aquest moment.

També vostè ha parlat d'una espiral tàctica entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Aquí no sé exactament a què es referia. Jo només sé una cosa i és que durant aquests darrers mesos crec que Convergència i Unió ha tingut amb Esquerra Republicana una actitud correcta, fins i tot cordial. No sé si vostè, doncs, té la mateixa visió del que ha estat la relació entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, aquests darrers temps; no ho sé. Cadascú s'ha d'anitzar ell mateix, a dintre de la seva pròpia circumstància i saber com s'ha actuat. Nosaltres, en aquest sentit, creiem que precisament amb la seva formació política hem tingut un tracte cordial, correcte i, en qualsevol cas, respectuós. Però, bé, això segurament té una càrrega subjectiva que cadascú, doncs, la pot analitzar com cregui més oportú, no?

Sí que vull destinar una mica més de temps a aquest doble concepte que vostè deia, del canvi i del retorn. Fixi's en una cosa, jo crec que ens hem d'acostumar a llegir més el que escrivim uns i altres i a no estar tan pendents del que s'ha comentat simplement en una roda de premsa. I si vostè hagués llegit el que nosaltres hem escrit –no només dit, sinó escrit– i repetit moltes vegades s'adonaria que aquest concepte que jo he anat desgranant durant molts mesos, en el sentit de les nostres actituds, no és un concepte diferent del d'ara, de després de les eleccions, ja era així abans de les eleccions. I en què consistia aquest concepte?

Doncs, consistia a dir que la nostra actitud seria una actitud que respectaria tot allò que s'hagués fet bé per part d'anteriors governs. No ho he dit ara, no ho vaig dir ahir, fa molts mesos que ho estic dient. I ho hem escrit. I, per tant, no hi ha dicotomia, en aquest sentit, entre abans de les eleccions i després de les eleccions. És més, en algunes ocasions, en bastantes ocasions, vaig dir, primer, que tot allò que funcionés no es canviaria, perquè no té sentit esmerçar temps, recursos, idees a canviar allò que està funcionant correctament, ho hagi fet qui ho hagi fet. Segon, que tot allò que estigués raonablement ben dirigit i que calgués fer-hi algun matís, algun complement, doncs, simplement ho milloraríem. I, tercer, que allò que, a criteri nostre, si guanyàvem les eleccions, estigués mal fet ho canviariem. Però això no ho vaig dir ahir, fa molts mesos que ho estem dient. I ho he dit, senyor Puigcercós, en campanya electoral; ho he dit en campanya electoral moltes vegades. Per tant, no hi vegi una actitud, diguem-ne, simplement d'aquell que ja ha guanyat les eleccions i se sent còmode en aquest sentit. És una actitud molt volguda, des de molts punts de vista, no?

No es preocupi respecte a això del retorn i del canvi, perquè..., sap què passa? Que és impossible que Convergència i Unió, si accedeix al Govern de Catalunya, no tingui alguns elements que són arrels amb el que nosaltres hem estat sempre. No ho vegi com un retorn. Miri-ho com les arrels. I ningú pot renunciar a les seves arrels, ni nosaltres, ni vostès. Jo sempre beuré de les fonts que em van inspirar fa vint-i-cinc anys per associar-me a un projecte que estava liderat pel president Jordi Pujol. I aquelles són fonts origi-

nals i originàries. I del doll d'aquella aigua, doncs, jo sempre en beuré, sempre m'hi sentiré identificat. I malament si jo traís allò, que són d'aquestes fonts primàries d'on ha de beure sempre un projecte. Exactament igual que vostès –que són un partit, a més a més, doncs, de llarguíssima tradició–, no renunciaran mai a les seves fonts ni a les seves arrels. Això no se li pot demanar a ningú.

Ara, vostè deia –per entrar en una cosa més concreta–: «No, és que ara resulta que el senyor Duran, doncs, presidirà una sèrie de comissions de traspassos, de valoracions, etcètera.» Jo ho estudiaré això. Però sap per què ho estudiaré? No perquè sigui el senyor Duran de Convergència i Unió, perquè és el millor polític de tot l'Estat espanyol en aquest moment, mira per on. I afortunadament pertany a Convergència i Unió. (*Veus de fons.*)

Sap què passa? Que... (*Remor de veus.*) Com...? (*Pausa.*) No, escolti'm..., el senyor Duran, quan es fan les valoracions, doncs, treu millor nota que el senyor Zapatero, que el senyor Rajoy..., i, fixi's-hi, que jo mateix. (*Veus de fons.*) Doncs, home, si el senyor Duran està a dalt de tot de la qualificació, per què no l'hem d'aprofitar des d'una òptica catalana? Perquè és de Convergència i Unió? Això no tindria sentit. Afortunadament jo puc pensar que és de Convergència i Unió, però afortunadament el país té un polític d'alta qualificació. Aprofitem-lo. I, a més, aprofitem-lo amb la seva dinàmica en aquest moment a nivell estatal, no?

També li dic una cosa –això no ho vaig dir ahir–: en aquesta línia de poder aprofitar la capacitat de determinada gent, jo estic absolutament obert a poder aprofitar potencialitats de tothom, siguin de Convergència i Unió o no. Per exemple, en aquest país, a Catalunya, aprofitem molt poc la funció dels que han estat presidents de la Generalitat –per exemple. I això és un error –és un error–, perquè l'hem de saber aprofitar millor. Els governs nous han de saber aprofitar millor el potencial dels presidents que ja han deixat de ser presidents actius de la Generalitat. I això val per a tots els presidents vius; val per al president José Montilla, per exemple. Jo he de trobar la manera, i vostès m'hi han d'ajudar també, en alguns casos, de veure com les persones que han tingut grans responsabilitats institucionals les podem aprofitar a nivell de país, hagin estat d'un partit o hagin estat d'un altre. I això val per al senyor Duran, val per al senyor Pujol, val per al senyor Montilla i val per al senyor Maragall i per a qualsevol altre. No hi vegi, per tant, aquí, un retorn o una actitud tancada, sinó exactament al revés, no?, una actitud, diguem-ne, positiva, d'obrir portes, de cara que se'ns ajudi per part de gent bona de país.

Jo ahir ho vaig dir amb molta claredat, vaig dir: «El nostre Govern vol ser ajudat», perquè no està en possessió de la veritat, i menys de la veritat absoluta. Vol ser ajudat per part de qui calgui, per part de tothom. Després, evidentment, el Govern ha de decidir. El Govern no és una entitat contemplativa, ni és un notari, que simplement aixeca actes, no? El Govern ha de decidir, però el Govern tindrà, i jo personalment la tindrà, aquesta actitud.

Cent per cent d'acord que la millor política social és la plena ocupació. No hi puc estar més d'acord: cent per cent. Ho he dit moltes vegades, ho vaig repetir ahir, i, per tant, m'identifico absolutament amb aquest criteri. Absolutament d'acord també amb qualsevol mecanisme que ajudi l'agilitat de l'Administració. Vostè parla de la declaració de responsable, n'hi han altres. Nosaltres en el programa tenim altres conceptes però que, més o menys, van en la mateixa línia. I, per tant, en aquest terreny estic segur que ens podem entendre i estic segur que podem fer un treball conjunt.

Vostè fa tres propostes: llei d'accés a dades, pacte d'integritat, central de compres. Jo no conec el detall d'aquestes propostes, però li dic que respecte a la música no hi ha d'haver cap problema a poder-ne parlar. Quan vostè, doncs, tingui això més elaborat, si és que a hores d'ara no ho tenen escrit, doncs, vostès ens ho fan arribar i en parlem conjuntament, perquè coses que vagin en aquesta línia, així, d'entrada –d'entrada–, jo no conec els precedents que vostè citava d'altres països, però, d'entrada, doncs, nosaltres tindrem una actitud positiva des del punt de vista de l'estudi d'aquestes qüestions.

El tema que va sortir ahir molt sovintejadament, i que no vaig tenir tampoc ocasió de respondre del tot, de la cohesió social i del tema de l'impost de successions.

Jo els demano una cosa... Vostès, evidentment, poden fer una batalla ideològica d'això, però ho tenen complicat. Ho tenen complicat per una raó, perquè és que la primera reforma a fons d'aquest impost la van fer vostès. Ara imaginin que jo utilitzés el següent argument, que digués: «Els 400 milions d'euros que vostès van sacrificar l'any 2010, aquests 400 milions d'euros, entre el 2010 i el 2011, no s'haurien pogut posar, per exemple, a complementar determinades pensions baixes d'aquest país?» I el seu era un govern que es deia d'esquerres. I, en canvi, van treure 400 milions d'euros de l'impost de successions i donacions i ho van deixar de posar a complementar pensions de gent que viuen, doncs, amb 450 euros de pensió o 500 euros de pensió. I la pregunta que jo em faig, aleshores, és per què ho van fer. Si tan clar tenien que això no s'havia de fer així, per què ho varen fer?

Ara, vostès varen fer això i ara, doncs, criticaran que altres acabin de fer la feina fins al final (*veus de fons*), sí, home, la feina fins al final, i a més a més en un sentit que, si vostès, crec, hi reflexionen una mica, també crec que això es pot entendre, no?, que és el següent. Vostès saben perfectament, perquè segur que això els ha arribat, que hi ha persones a Catalunya que s'estan empadronant fora de Catalunya, a la resta d'Espanya, i molt especialment a Madrid, i que de forma absolutament legal estan derivant recursos i patrimonis cap allà, pel tractament diferenciat favorable que en altres territoris hi ha sobre aquesta qüestió. I, per tant, la pregunta que jo faig és: escolti'm, ara, una vegada vostès ja van iniciar aquesta reforma com la varen iniciar –com la varen iniciar– i van reduir aquest impost pràcticament a la meitat o a menys de la meitat, ara resultarà que com a país hem d'acceptar de mantenir formalment un impost que en altres llocs de l'Estat espanyol no tenen i que ens suposarà una pèr-

dua de capitals propis a dintre de Catalunya? Pensen només en això –pensen només en això–, i aleshores valorem-ho entre tots.

Nosaltres tenim un compromís molt clar, que l'hem repetit moltes vegades, que està escrit a tot arreu –que està escrit a tot arreu. I, permeti'm una cosa, senyor Puigercós, havent estat escrit a tot arreu i havent estat proclamat contínuament, vàrem tenir gairebé el 39 per cent dels vots en aquest país. Per tant, home, alguna legitimitat per aprovar el programa devem tenir. Vostès, evidentment, ho poden criticar. Jo els faig simplement una reflexió perquè entenguin per què creiem que cal anar una mica més enllà, i que cal que ens equiparem en el millor tracte fiscal que tenen aquest tipus de situacions a la resta de l'Estat espanyol. I a partir d'aquí, doncs, escolti'm, s'acabarà amb una discriminació. Simplement és això, no hi vegin cap altra qüestió al darrere.

Com vostè comprendrà, si jo esdevinc president de la Generalitat, la meva preocupació no és que alguns que tenen més paguin una mica més o una mica menys, no és la meva preocupació. La meva preocupació és treure aquest país, per exemple, de la situació de l'atur que té, o de la precarietat, o de la pobresa, que li asseguro que fins i tot des d'un punt de vista electoral serà molt més rendible, fins i tot des d'un punt de vista electoral, però evidentment des d'un punt de vista de país serà molt més important. Ara, jutgem les coses, crec jo, amb aquest mínim d'objectivitat, no posant-hi tanta càrrega ideològica a algunes decisions, perquè a més a més, doncs, les coses, vostè sap que són així. I ara que vostès han tingut experiència de govern, crec que això ara ho poden, doncs, copsar amb més precisió.

Uns comentaris més per abordar el punt final, però abans d'arribar-hi. Tractament de l'escola pública: cent per cent d'acord, allà es concentra una part més important dels problemes de cohesió del país; per tant, no s'ha de baixar la guàrdia des del punt de vista de l'atenció al que és l'escola pública.

Els faig només una pregunta –consti que només és una pregunta. Vostès consideren que la decisió que van prendre, ara vista amb perspectiva, de la sisena hora, per exemple, que ja està presa, eh?, ja està presa, però aquesta decisió de la sisena hora, va ajudar des d'un punt de vista de rendiment pedagògic i des d'un punt de vista de concentrar recursos allà on feien falta de veritat en la mateixa escola pública? Va ser la millor decisió de totes? La comunitat educativa no ho veu així. S'han gastat molts diners per posar una sisena hora, que a molts llocs d'Europa no és hora lectiva i que resulta que concentra un munt de recursos econòmics, també, i humans, en alguna cosa que potser no era en el reforç del fracàs escolar, per exemple. Pensen una mica en això.

Nosaltres no tenim voluntat d'afeblir el tractament de l'escola pública, perquè, escolti'm, ens hi juguem una part de la cohesió d'aquest país, però hem de reflexionar sobre coses que estan passant a l'escola, i aquí sí que n'hem de parlar i prendre decisions conjuntament de cara a millorar substancialment totes aquestes coses.

I el darrer comentari sobre la seva part final, no?, el concert econòmic, el pacte fiscal... Vostè ha dit que hi podria haver aquí un joc de paraules, etcètera. No hi ha cap joc de paraules, perquè si vostè hagués estat..., no ho pretenc el que ara li diré, però si hagués, diguem-ne, seguit una mica els darrers mesos del que hem estat explicant a tot arreu, vostè sabria que sempre, sempre, sempre, com a mínim jo, sempre he utilitzat en les meves expressions públiques «el pacte fiscal en la línia del concert econòmic». I què vol dir això... Però sempre he dit això, sempre, des del començament, des de fa molts mesos: pacte fiscal en la línia del concert econòmic.

Què vol dir això? Que no pot ser exactament mil·limètric del que passa al País Basc o a Navarra, perquè no hem d'anar a copiar exactament una cosa que ja existeix per a altres, però que el nostre pacte fiscal –que ha de ser català, no ha de ser basc, ni ha de ser navarrès– ha d'estar inspirat en el concepte del concert econòmic.

I què vol dir, el concert econòmic? Tots ho sabem: que les administracions que recaptin i gestionen els impostos en un territori són les del mateix territori, en el nostre cas la Generalitat de Catalunya. Això vol dir el pacte fiscal en la línia del concert econòmic.

Després, com ahir es va comentar amb el senyor Herrera, en el cas de Catalunya, no podem pretendre, perquè no ens en sortirem mai, que passi el que passa en el País Basc, que és que una vegada recaptats aquests diners, doncs, pràcticament se'ls queden tots. Això no ho podem pretendre. I això ja no és el concert econòmic, només, això ja és el «cupo», que ells en diuen, la quota de solidaritat i de contribució a les despeses de l'Estat.

Bé, en el cas de Catalunya quin és l'objectiu que hem de compartir? Jo els ho he sentit dir moltes vegades a vostès mateixos, hem de compartir l'objectiu que un dèficit fiscal del 9-10 per cent de la nostra riquesa anual és inassumible però, en canvi, un del 4 per cent o del 4 i mig per cent el podríem, segurament, assumir, i que tot això té un calendari, i que tot això té una progressivitat. Bé, doncs, plantegem-lo en aquest sentit, i plantegem-lo, si pot ser, tots junts, i fem-ho en funció d'una identitat catalana, i per tant no copiant exactament el que tenen els altres, però inspirant-nos així clarament en un model: qui ha de recaptar els impostos a Catalunya i qui els ha de gestionar són les institucions catalanes.

Deixi-m'ho dir d'una altra manera; crec que vostè, senyor Puigercós, ho compartirà. Un govern realment és govern de veritat, de debò, si no pot recaptar i gestionar els impostos del territori d'on és govern? Plantegem-ho així. És un govern escapçat. I això sí que no és un tema europeu, perquè qui recapta els impostos a Europa són els estats i els territoris, no els recapta la Unió Europea, i trigarà molt a recaptar-los, tal com van les coses.

Per tant, escolti'm, si nosaltres volem el Govern de Catalunya amb majúscules, hem de procurar que aquest Govern no sigui un govern escapçat, i és evident que un govern que no pot ni tan sols recaptar els impostos que es cobren al seu territori és un govern

escapçat. Doncs, escolti, anem cap aquí i posem la força aquí. Quin avantatge tenim, aquí? Que tenim un gran consens a dintre de la societat catalana, igual que hi ha un gran consens a la societat basca en aquest mateix sentit o a la societat navarresa. Anem-hi, per aquí, jo és el que proposo.

Vostè diu, i amb això acabo aquesta intervenció, vostè diu: «Clar, vostè no pot fer d'observador.» Escolti'm, jo quan plantejo una cosa com aquesta d'aquesta envergadura no estic fent d'observador, estic fent en part de motor del que crec que s'ha de fer en aquest país. «I després, què?», vostè diu. Bé, doncs, escolti'm, després seurem tots plegats i veurem què passa, i veurem què passa en la línia d'aquesta transició que jo ahir vaig defensar, que és la transició cap al dret a decidir del poble de Catalunya.

Ara, deixi'm dir-li una cosa, no posem les coses, diguem-ne, abans, eh?, que succeeixin necessàriament. Per una raó, perquè, si ho plantejem d'una altra manera, senyor Puigercós, el problema ens els crearem a casa nostra, i quan dic a casa nostra no vull dir a Convergència i Unió o a Esquerra Republicana, ens el crearem a Catalunya. Jo prefereixo haver d'administrar una tensió controlada amb l'Estat espanyol, encara que sigui dura, que no pas haver d'administrar un trencament de la cohesió a dintre de Catalunya.

I vostè sap perfectament, i vostè ho sap, això ho sap, perquè vostè i jo n'hem parlat alguna vegada, vostè sap perfectament que plantejar segons quins temes avui a Catalunya el que fa és crear-nos un problema a dintre de Catalunya que a més a més és irresoluble, perquè tindrà la meitat del país a favor que Catalunya tingui un estat propi, que és el que vostès defensen, i jo ho puc entendre, i l'altra meitat en contra. I aleshores el problema ja no estarà a Madrid, el problema el tindrem aquí.

I com l'administrarem, aquest problema? Amb crisi econòmica, amb 600.000 persones a l'atur, amb un 20 per cent de pobresa, amb un munt de problemes a sobre, que són de molt difícil gestió i de molt difícil solució, a més a més haurem d'administrar aquí un trencament i una fractura de la societat catalana que, legítimament, tindrà dos bàndols, a més a més, legítimament: uns que creuran que clarament hem d'anar cap a l'estat propi i uns altres que diran que clarament no hem d'entrar en una línia com aquesta. Vostès creuen que el país està en aquest moment per administrar una tensió tremenda a dintre de la mateixa Catalunya, amb els problemes que tenim a sobre?

Per tant, escolti'm, jo ja ho vaig dir clarament ahir, dret a decidir, i vaig dir «sense límits» –i vaig dir «sense límits». I la societat catalana anirà evolucionant en funció dels esdeveniments que es vagin produint i en funció de moltes altres coses, i de la consciència que cadascú vagi veient. Si fa trenta anys haguéssim parlat del concert econòmic o del pacte fiscal, molta gent a Catalunya hauria dit que ni parlar-ne, i, en canvi, trenta anys després o vint-i-cinc anys després, molta gent, precisament no molts d'ells, doncs, nascuts a Catalunya, ja han entès que tot això ha d'anar per aquí. Bé, totes les coses tenen la seva evolució, totes tenen la seva maduresa.

Recordin el cas..., que vostès han utilitzat moltes vegades, el cas d'Escòcia. Què ha passat a Escòcia aquests darrers anys? Es va presentar un partit amb un líder al davant, el senyor Alex Salmond. Què va dir aquest senyor? Va dir: «Farem un referèndum.» Està a punt d'acabar el seu mandat de quatre anys. Com acaba aquest mandat? Sense referèndum. I és primer ministre –i és primer ministre. Sense referèndum. I per què? Perquè no el vol fer? Clar que el vol fer, ell vol complir el seu programa; el que passa és que s'ha adonat que si fa el referèndum el perd, i per perdre'l no el fa, perquè és llest, i perquè a més a més deu tenir clar que el que no pot portar és Escòcia a una derrota, a una derrota a més a més conscient.

Bé, doncs, la nostra posició, senyor Puigercós, és més o menys la mateixa. Podem portar en aquest moment Catalunya a una derrota conscient o, encara que no fos una derrota, a una ruptura interna? I la podem gestionar des d'una òptica catalana com si no passés res? Estem parlant d'una cosa d'una envergadura tremenda –tremenda–; un país no es planteja el seu estat propi o la seva independència cada dos per tres. És un tema de tremenda envergadura.

Per tant, jo demano que això es tracti i es jutgi d'una manera, home, molt reflexionada, sabent que, com que hem d'agafar un camí nou –jo ahir ho vaig explicar–, ens hem de posar una sèrie de fites que, encara que siguin difícils, seran compreses a dintre de la societat catalana. I si la societat catalana ens entén respecte al que volem fer, tindrem molta més força, perquè no haurem de gestionar crisis internes a dintre de Catalunya, haurem de gestionar una tensió amb l'Estat espanyol, i a això ja hi estem acostumats, fa molts segles que estem, diguem-ne, administrant tensions amb l'Estat espanyol, i seguim existint i seguim sent. Jo els demano simplement aquesta reflexió.

I no obli, ja que vostè ha parlat de motors, senyor Puigercós, que, quan es canvia el motor d'un cotxe, necessita un temps de rodatge.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mas. A continuació té la paraula l'honorable senyor Joan Puigercós.

Joan Puigercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president..., senyor candidat, miri, un matís ràpid sobre el «dixós» impost de successions. Vàrem ser nosaltres qui vàrem iniciar també i vam proposar en el si del Govern la seva reforma en profunditat.

Però, és clar, és que hi ha un matís que m'agradaria dir-lo, molt breu. Diu: «Vostès ja han rebaixat l'impost i han deixat que una part important de catalans no el paguin, i també haurien pogut fer la reflexió, prèviament, que aquests diners s'haurien pogut dedicar a polítiques socials.» Però és que aquí està el matís. Per què nosaltres vàrem impulsar la reducció de l'impost de successions per a molts ciutadans o l'eliminació per a una part important de la ciutadania d'aquest

país? Perquè afectava la classe mitjana i treballadora –classe mitjana i treballadora–, perquè generava problemes a molta gent, doncs, que, per rebre una herència, un patrimoni, un negoci o un traspàs de negoci, havien de demanar un crèdit o s'havien de rehipotecar o s'havien de vendre el pis. Era per això. Però aquest segment petit que parlem no està en aquesta situació. Aquest és el matís que jo li volia donar, i crec que s'explica per si mateix.

Miri, vostè, crec, no m'ha respost, i al final ho ha intentat, i he volgut entendre que volia respondre, no? Però em diu..., i ha posat un mal exemple, que és el mal exemple d'Escòcia. Perquè tots sabem que l'aritmètica parlamentària al Parlament Escocès no li és favorable, al senyor Salmond, per poder-ho fer. Vostè aquí la té per fer-ho. Vostè aquí la té. No diem que hagi de ser ara. Vostè diu: «Les coses necessiten una maduració, si hem de canviar el motor, eh?, si hem de canviar el motor, doncs, necessitarem temps.»

Però, escolti, jo li estic posant un procés. Vostè diu, demanant el concert, diu: «No he demanat concert; he demanat “en la línia del concert”.» Miri, jo sí que el segueixo. I tant! I miri què va dir vostè el 16 de desembre de 2003 en aquesta cambra. (*Pausa.*) No, no, però..., no, no, però, si ja ho veurà, li donaré la raó, eh? Diu, textualment: «Si jo hagués tingut l'ocasió de presentar-ho, com a candidat a la presidència de la Generalitat, com vostè la va tenir, què hauria dit? Doncs, miri, hauria dit una cosa com la següent: “Tots els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya i les empreses de Catalunya han de ser recaptats per la Generalitat, tots, el cent per cent de tots”.»

Bé, això no és el concert, el concert són més coses, però aquí hi ha un element clar. És a dir, aquest és l'objectiu. Doncs, molt bé, ho podem compartir. Però jo li demano que expliqui a la ciutadania que això no és senzillament un esquer electoral, que això no és un esquer electoral, que hi haurà conseqüències. Perquè, miri, nosaltres defensem que aquest país sigui independent. Nosaltres creiem que el millor que li podria passar és que Catalunya fos independent, la independència. És el que defensem. Ara, entenem que representem una part del país, i vostès tenen la majoria en aquests moments. I vostès diuen: «Miri, això, jo no tinc límits, però vull avançar.» Molt bé, avancem. Anem a demanar que tots els impostos es quedin a Catalunya, que siguin inspeccionats, gestionats i recaptats des de Catalunya.

Però vostè sap, i ho ha d'explicar a la ciutadania, què passarà, quin serà el grau de frustració o de desencert si això no s'aconsegueix, i s'ha d'explicar què es farà. No és una qüestió d'amenaçar ni és una qüestió de generar tensió..., no, no. És que la pitjor fractura que hi ha a Catalunya és la falta de recursos. No ens enganyem: la pitjor fractura que hi ha a Catalunya és que hi ha gent que no pot seguir. És que hi ha gent que té la sensació de discriminació pel fet de ser català, per viure en aquest país; que té la sensació que, pel fet de viure en aquest país, ha de pagar més peatges que ningú, té més inspeccions fiscals –i ho torno a dir– que ningú, eh?; té, doncs, un sistema de baixa inversió pública que ningú, que cap altre territori de l'Estat, i

això no és victimisme, és una realitat objectiva. Vam estar onze anys, vostès i nosaltres pressionant perquè es publicessin les balances fiscals. Al final es van publicar, amb dues metodologies, però es van publicar. Tots sabem que hi ha una ciutadania i hi ha una fractura en aquests moments a Catalunya, i tant que hi és! Ja l'estem vivint, la fractura. És que la sensació d'una part important de la gent d'aquest país..., se sent indefensa davant de com administra el Govern de l'Estat, com bascula cap a una economia especulativa moltes vegades en lloc de l'economia productiva. I això els ho podem demanar als emprenedors, als quals vostè també es referia ahir.

I ells saben de les dificultats a Catalunya..., i en podríem posar exemples, i en sabem molts: la devolució de l'IVA a Catalunya a les empreses és més lenta que a altres territoris. És més, quan algú demana una devolució d'IVA automàticament té una inspecció. I és així, i ho sap tothom. I com la inversió d'algunes companyies elèctriques en règim de monopoli privat, doncs, perjudica l'economia productiva. I, en canvi, a altres territoris, es facilita d'una altra manera. Tots ho sabem. Per tant, ja hi ha una fractura en aquests moments.

És necessari un consens a Catalunya? Hi estic d'acord, però que es treballi. Vostè no m'ha dit avui aquí com el pensa treballar. Com pensa fer que hi hagi una majoria en aquest país que digui: «Escolti'm, si en aquest país no se li reconeix el seu esforç fiscal, que romangui a Catalunya, que serveixi per a les empreses d'aquest país, per a les famílies d'aquest país, nosaltres farem això.» I, ho repeteixo, no és una qüestió d'amenaça, és una qüestió de deixar clar que tot plegat no és un esquer electoral.

Perquè jo abans li parlava de l'espiral tàctica. Escolti, miri, exemples en podem tenir, d'espiral tàctica. Jo sempre he pensat que hi havia coses compartides en el catalanisme, en aquest vehicle de què parlàvem. I hem vist, per exemple, algunes actituds de vostès, temes com els de la llengua, que finalment han acabat votant a favor, la Llei del cinema, o han mostrat una certa discrepància amb el decret d'universitats, perquè qui vol exercir la docència a Catalunya ha de conèixer el català. A mi em fa l'efecte que això forma part de les beceroles d'aquest país, com qualsevol altre país. I hem vist distanciaments o, a vegades, matisos.

O amb el tema de l'ordenació territorial... Ahir vostè va dir que estava a favor d'una ordenació territorial que suprimís el model de les diputacions, el model provincial, i avancés cap a un model propi, sempre que no augmentés l'Administració. Vostè sap perfectament que la proposta que es va fer de vegueries era una proposta que el que volia era suprimir diputacions; regular, millorar i simplificar el tema dels consells comarcals, i simplificar l'Administració. És veritat que això suposava modificar lleis orgàniques de l'Estat. I vostès van fer una campanya amb aquest tema que no va ser precisament la de compartir. Era..., responia més al tacticisme.

I van jugar, per exemple, a un tema, que ara sembla que se n'han oblidat, que és el tema del Penedès, per exemple. Vostès volen vegueria del Penedès, sí o no?

Digui'm. Faran una ordenació territorial?, desenvoluparan la llei..., sí o no? Ens plantarem a Madrid per suprimir les diputacions i fer vegueries pròpies, un sistema propi..., sí o no? Allò altre és tacticisme.

Vostès faran un reglament per la Llei del cinema que en tres anys, com preveia el Departament de Cultura actual, podrem veure el 50 per cent..., en tres o quatre anys podrem veure el 50 per cent de les pel·lícules en català, les que estiguin doblades..., sí o no? Deixarem de subvencionar les multinacionals perquè facin el doblatge al català i ho farem per llei per destinar aquests recursos a altres necessitats? Serveis socials, per posar un cas..., sí o no?

I ho dic amb tota la voluntat constructiva. Però el que no podem tenir la sensació, i el que no pot tenir molta gent la sensació és que tot plegat respon a un esquema tàctic, sinó que hi ha voluntat de fer un canvi, d'assumir –d'assumir– el passat, les coses que s'han fet bé, les coses que s'han fet malament deixar-les, i, sobretot, de canviar les actituds. I canviar les actituds vol dir que no podem utilitzar el tema, com li deia, del concert econòmic, doncs, com un esquer, perquè ens hi juguem molt, i la fractura ja existeix.

I vostè sap les dificultats que hi hauran a nivell d'estat, n'hi hauran moltes, de dificultats, perquè no volen, perquè han tancat les portes, perquè hem d'entendre què vol dir la sentència del Tribunal Constitucional. Es ja la fase final, la sentència del Tribunal Constitucional diu: «S'ha acabat, Espanya està tancada, aquest és el nostre model, ens va molt bé i si a vostès els perjudica..., miri, són una minoria dins de l'Estat.»

Perquè, l'esquema que està fent el senyor Rajoy és molt fàcil. Algú havia dit moltes vegades que no es podia guanyar a l'Estat sense guanyar a Catalunya. No és veritat. Ja el tenen fet l'esquema. Aquí hi ha..., funciona una majoria i no és necessària Catalunya. I es podria trobar perfectament vostè a les properes eleccions espanyoles, que estan esperant a veure què passa, doncs, amb una majoria absoluta del Partit Popular i cap marge de negociació. Per tant, li ho torno a dir: no esperem a veure què passa allí, les decisions, aquí; i explicant a la gent què farem, i com ho farà. I vostè és el qui ha de dirigir, perquè té tots els números..., per no dir tots els números, de ser escollit president. Crec sincerament que hem de canviar l'actitud en aquest sentit. I la gent ha de percebre que hi ha un fil roig, hi ha un camí, que té riscs, que té dificultats, però que és l'únic camí que podem seguir com a país.

Vostè diu: «Aposto pel dret a decidir.» Molt bé. Però s'ha d'explicar com es farà aquest camí i, a més a més, què pensa fer vostè perquè aquest camí canviï i hi passi gent, hi circuli més gent, hi transiti molta més gent. I això és el que no ens ha explicat. Ens ha explicat els riscs. Però que ja hi ha gent que no vol que aquest país sigui independent, ja ho sabem, senyor Mas, n'hi ha molta. I és lògic, i és legítim, i ho hem de respectar, i forma part de la pluralitat del país. Però cada cop hi ha més gent –que alguns el van votar a vostè, altres han votat altres opcions i alguns es van potser quedar a casa, però– que diuen que..., «escolti, quin és el camí?»

Perquè algú demanava i es preguntava en veu alta..., diu: «Després d'aquesta manifestació tan important..., després d'aquesta manifestació tan important del 10 de juliol, no ha passat res.» És veritat, a vegades les coses tarden a metabolitzar, tarden un temps a obrir-se camí. Les coses no es precipiten, hi estem d'acord.

Però aquí hi ha un punt i final. I la gent ho han entès així. Vostès han tingut una majoria no perquè la clau del debat hagi set autonomia o independència. Vostès han tingut una majoria perquè hi ha hagut un debat que s'ha imposat, un marc de referència, que és continuïme de l'anterior Govern o canvi. I vostès han aconseguit guanyar aquesta batalla. I han tingut una majoria important, decisiva. Però, no s'oblidi, hi ha un problema de fons, i aquest problema de fons en aquests moments a Catalunya està generant fractura –està generant una fractura!–, perquè aquest país té moltes dificultats. I aquest país, com vostè ha dit, té moltes potencialitats: té base industrial suficient; té una capacitat d'emprenedoria bona; té capacitat i es va obrint en els nous mercats, s'ha fet feina; innova, fa recerca; tenim un bon nivell, malgrat totes les dificultats, educatiu i universitari..., i aquest país té potencialitat.

Ara, vostè sap que aquesta és una potencialitat escapçada, moltes vegades per decisions que es prenen lluny d'aquí. Per tant, jo crec que aquest és el debat. I vostè, jo li ho he dit: volem generar una espiral de confiança, però l'espiral de confiança és dir cap a on es vol anar.

Miri, algú m'ha dit moltes vegades, diu: «Escolti, ara, Esquerra Republicana hauria de fer un cop de força i votar que sí a la investidura, d'entrada.» Hi ha gent que ens recomana això, diu: «Escolta, us situaríeu al mig del debat.» Però jo li dic que a vegades en política també has de preveure no el curt debat. Si nosaltres votéssim avui que sí li asseguro que..., seria el canvi del debat, però no és això, això és de curta volada. Són quatre anys la legislatura. I aquests quatre anys marcaran, com va dir el president Montilla, una generació o dues. I, per tant, hem de pensar en els quatre anys. I, ara per ara, senyor Mas, vostè, i li ho dic sincerament, no ens ha ofert un camí clar, una resposta clara a diferents problemes.

Hi ha coses que hi podem estar d'acord. I ja li ho he dit, en aquesta voluntat de generar confiança podrem treballar, però no ha ofert un camí i solucions. I em quedo, i li ho dic, i em dol, amb una sensació d'esquer, eh? Això és un esquer, el concert o el pacte fiscal o recaptar tots els impostos és un esquer, doncs, que dissipa una tensió que es viu en aquest país. I vostè l'està dissipant amb aquest esquer. La tensió hi és i hi serà, i que no s'enganyi ningú; qui es pensi que en vol enterrar la tensió que hi ha entre Catalunya i Espanya, s'està equivocant, n'està fent una anàlisi errònia, de la realitat; hi serà i anirà creixent. I vostè tindrà un paper molt important, el més decisiu, el més important. I, per tant, jo li ho he dit: nosaltres el volem acompanyar en aquest paper.

Deixi'm, però, que també li faci unes preguntes de temes que m'han preocupat. Em vaig preocupar quan ahir va dir que volia reformar el model comercial. Te-

nim un model comercial, que funciona, de proximitat. S'ha fet un model de les trames urbanes consolidades, vol dir el comerç a dins de les ciutats i dels pobles. S'ha limitat el model periurbà, eh?, de les grans superfícies als afores, el model conegut com a «model francès»: haver d'agafar el cotxe per sortir i per tornar a entrar.

Vostè sap que hi ha una directiva de serveis. Sap perfectament que hi ha una directiva de serveis. Què vol canviar? El marge que ens dóna la directiva és el que hi ha, eh? Que aquest Govern ha anat al màxim en el marge. Es vol tornar a obrir la veda perquè hi hagi més grans superfícies? Em fa l'efecte que no és el model amb el qual nosaltres, doncs, podríem estar d'acord.

Tampoc s'ha referit exactament a què farà perquè la pagesia d'aquest país, el sector agrari i ramader, tingui sortida, que està en una situació difícil. Vostè és conscient del debat monogràfic que vam fer en aquesta cambra. Vam fer un debat monogràfic i es van fer una sèrie de resolucions pactades per la majoria de grups. Com ho farà per evitar els productes que vénen de fora, que no passen cap traçabilitat, que no tenen cap tipus de control i que estan competint amb els productes del país que sí que fan tota la feina? Posarà..., farà el control? Jo li demano que aquí hi pensi, perquè, si volem preus justos a la pagesia, si volem millors condicions, hem d'eliminar una sensació de competència deslleial, sabent la dificultat que té això en un mercat global, i en té molta. Però és evident que tenim un problema de producte deslleial que està afectant el nostre camp, l'agricultura, la ramaderia o la flor i la planta ornamental.

Com ho farà vostè, també, i aquí sí que m'ho pregunto, és: retornar la separació d'universitats i... –ahir no en vaig treure una idea clara–, retornar a la separació entre universitats i el món de l'economia productiva.

Hi ha una cosa que no és de retorn, però la universitat d'aquest país ha d'estar vinculada a l'economia i a l'empresa. I això ha estat un esforç molt important que s'ha fet en aquests anys. Sé que hi ha actituds corporativistes, a vegades, que s'hi resisteixen. Però això és necessari, i aquells que tinguin por que això pot anar en detriment de les humanitats, per exemple, doncs, que sàpiga que les millors facultats d'humanitats del món estan als Estats Units, i allà hi ha un retorn permanent de la universitat al món de l'empresa. No ho ha definit, això. I crec que tornariem enrere si segreguéssim, si separéssim universitats del món de l'economia productiva.

Tampoc ens ha explicat, de forma clara, els temes energètics o d'aigua. Ahir vaig entendre que vostè parlava d'interconnexió de xarxes d'aigua. Estem parlant del transvasament de l'Ebre? Estem parlant del transvasament del Roine?

Ahir parlava, també, d'interconnexió amb França en matèria elèctrica. Escolti'm, és una opció que vostès sempre han defensat. Potser alguns alcaldes seus no ho acaben de veure clar, però vostès és una opció que han defensat. Però la meua pregunta és: serem capaços de repensar el país els propers vint anys sabent que en matèria energètica o en matèria hidrològica

hem de tendir a ser independents, prendre les decisions nosaltres i no esperar a d'altri? Tenen una proposta clara en aquest sentit?

I, després, també, una reflexió que li volia fer. Crec que és necessari i és sobre el principi, no? Vostè deia..., diu: «Miri, el senyor Duran...» –ho diu– «és el millor polític d'Espanya, i per tant és lògic que l'utilitzem.» Jo no li estic parlant d'això. Jo li estic parlant d'una cosa que crec que no podem..., no es pot tornar a caure en el passat, que és separar nítidament què és partit i què és govern, què és interès de partit, legítim, i què són els interessos del país. I aquesta és una ratlla que hem d'intentar no barrejar.

Això és el prec que jo li volia fer. I crec que s'entén –crec que s'entén. Jo no li diré que el senyor Duran tingui moltes potencialitats, no li ho negaré. Escolti'm, ho sabrà, vostè el coneix més bé que jo. Però el que li vinc a dir és que no barregem, perquè es dóna aquella sensació, moltes vegades, de..., de patrimoni, de Catalunya patrimonial. I vostè no l'ha donada aquesta imatge fins ara, li ho diré també, li seré sincer: no l'ha volguda donar i no l'ha donada; per tant, no hi caiguem i no ens equivoquem.

Dues propostes molt ràpidament, senyor Mas, miri, jo crec que si vol ficar l'agulla amb el tema del pacte fiscal, del concert econòmic, de la recaptació de tots els impostos, comencem a treballar. Preparem ja una comissió d'estudi –i ja li avanço que el nostre grup la presentarà–, una proposta de comissió d'estudi per a l'anàlisi del concert econòmic o com en vulgui dir, buscarem el nom. Comencem a treballar al Parlament, creem una comissió d'estudi que comenci a treballar, comenci a fer xifres.

Segona proposta. Crec que és necessari que aquest Govern també publiqui un altre cop la pròpia balança fiscal, com va fer el Govern d'esquerres. Sabem que per part del Ministeri d'Hisenda es va publicar després d'onze anys, com he dit, amb dues metodologies de càlcul, flux benefici i flux monetari, però el que ens interessa és que vostès també, aquest Govern faci la proposta de quina és la balança fiscal.

Tercera proposta. Establim una ponència per a la transparència. Treballem les lleis, els canvis normatius que jo li he explicat; ja els hi faré arribar, ja els presentarem, però fem-ho en ponència, treballem-hi conjuntament: com podem fer una administració molt més transparent a favor de la ciutadania.

I, finalment, m'apunto també, perquè ja ho vam anunciar amb temps, un dels problemes més greus que malauradament no podem resoldre des de Catalunya, però que afecta molta gent d'aquest país, moltes famílies i moltes persones, que és la incapacitat de regular l'adhesió quan una persona fa una hipoteca –ahir ho apuntava el Grup d'Iniciativa. Aquesta és una situació que afecta persones, que és una situació terrible, que tenim una generació de molts catalans hipotecats, de per vida, i sense habitatge, i sense pis. A Madrid ho vam presentar, vostès també van donar-hi suport, vam treballar-hi tots conjuntament, i va haver-hi el partit del Govern, el Partit Socialista, no va acceptar finalment, algunes de les propostes; es va fer una comissió d'estudi. Hem

d'insistir en aquest tema, perquè és una conculcació de drets democràtics fonamentals. I per tant quan parlem de fractura, parlem d'aquestes fractures; això sí que és una fractura. I per tant, també li farem una proposta, com a Esquerra Republicana, en aquesta línia.

Acabo, ara sí. Jo li vull dir, senyor Mas, que crec que ha de donar una explicació, un relat de què faran aquests quatre anys a la ciutadania, i com respondrà si a Madrid es tanquen les portes. I això és el que mereix la confiança. I no ens pot dir que en base a una fractura vostè farà un pas enrere i no ha passat res; o que ens reunirem i en parlarem. Això ja ho hem vist; perdoni, eh? Però aquesta pel·lícula, ja l'hem vista, l'hem viscuda tots. És a dir: «-Què farem si a Madrid es fa la sentència el Tribunal Constitucional? -Ens reunirem i en parlarem.» No. Ja està, ja l'hem fet, aquest, ja ho hem vist, això. Ara crec que molta gent, que el van votar i no el van votar, però també molts dels que estem aquí estem esperant que vostè, com a candidat, expliqui durant aquests quatre anys, com serà capaç d'exposar, de plantejar les respostes democràtiques, tranquil·les -hi estem d'acord-, cohesionadores -hi estem d'acord- que aquest país ha de donar. Però ha d'haver-hi respostes. No es pot dir que ens esperarem i ens reunirem i veurem què fem.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, vostè ha plantejat una pila de temes, alguns dels quals no havien sortit en la primera intervenció. Jo a tot no li puc respondre en aquest moment, però simplement uns petits flaixos sobre temes més, diguem-ne, temes més puntuals, no?

Tot el tema de política lingüística en general, que l'inclou tot. Nosaltres no farem marxa enrere en aquest sentit. No farem marxa enrere. Altra cosa és que intentarem que la política lingüística al Govern es faci d'una manera que no creï, diguem-ne, hostilitats innecessàries. Però farem pas ferm, com el vam fer sempre en altres moments. Recordin que la Llei de política lingüística, que encara avui està vigent, que encara avui està vigent, que vostès no han modificat, és de l'any 1998. Per cert, si no recordo malament, vostès en aquell moment no s'hi varen sumar. Quan vostè diu allò del «tacticisme», recordin el que passava en altres moments; potser perquè els va semblar poc, potser perquè els va semblar poc. Però llavors també entengui una cosa: que a vegades potser nosaltres no ens podem sumar en algunes iniciatives seves perquè també ens han semblat poc. I no és tacticisme, aleshores; simplement és que ens han semblat poc. Per exemple, el tema aquest del comerç que vostè deia: nosaltres vàrem entendre que vostès podien haver collat una mica més. I segurament van tenir moltes pres-

sions de no sé què, i... -sí...-, i al final, doncs, allò que havien dit que farien no ho van acabar fent. I precisament van anar en la línia que el comerç urbà no ho veiés del tot clar, com va quedar tot allò. Doncs miri, nosaltres vam considerar que van fer poc, i per tant nosaltres volem anar una mica més enllà, en la línia no tant de la protecció simplement, sinó en la línia del concepte del que significa el comerç urbà des d'un punt de vista d'ordenació de la nostra vida ciutadana en els pobles i les ciutats; per exemple, no?

En el tema de la pagesia? Jo ho vaig dir clarament ahir: nosaltres aplicarem les resolucions del Ple del Parlament, del Ple monogràfic que es va celebrar abans de l'estiu, que són un munt de resolucions, se'n va parlar extensíssimament; aplicarem allò. També entengui que quan vostè fa totes aquestes preguntes, nosaltres tindrem dret a dir que, home, que l'actual Govern doncs ha arribat fins on ha arribat, també. Perquè si es va fer aquell ple no va ser perquè sí; va ser perquè hi ha un descontentament molt gran en la pagesia catalana. I vostès ho saben. I ara no poden mirar cap a un altre costat, com si vostès no n'haguessin tingut cap responsabilitat en tot això, perquè han estat set anys governant. I set anys, en aquest sentit, doncs són anys per fer feina, no? Però vaja, no ho dic com un retret, que quedi clar; simplement ho dic perquè crec que conjuntament el que hem de fer és aplicar -i aquí jo demanaré també el seu ajut-, aplicar les resolucions que es van aprovar en aquell ple.

El tema de les universitats? No es preocupi. Tinc clar què és el que cal fer en aquest sentit, i tinc clar que el departament d'universitats, o l'àmbit d'universitats i recerca ha de tenir una simbologia clara dintre del Govern, i que això va íntimament lligat amb el que és el model econòmic de futur i la societat del coneixement. Ara, deixi'ns també, si som finalment elegits, un marge, que aquest el té tot el Govern, de poder estructurar l'Administració com creu més oportuna. Jo, no es preocupi que no desvincularé el que és el món universitari del que és el món productiu i del que és el teixit productiu del nostre país, des d'un punt de vista operatiu; això, lògicament, no ho faré, independentment de com quedi organitzada l'Administració.

Bé, el tema central que vostè ha comentat en aquesta intervenció. Vostè m'ha començat dient que, a diferència d'Escòcia, aquí sí que tenim una majoria parlamentària per fer el que volien fer a Escòcia. Deixi'm dir-li que no és així. No és així. Si som honestos, no és així, senyor Puigcercós. I no és així perquè vostès sí que es presenten amb un programa que diu: «referèndum d'independència», però nosaltres no ho hem fet. I, per tant, si som honestos, vol dir que una part, que no sé exactament quina és, però una part dels vots que ha tingut Convergència i Unió, que han estat molts, no s'han apuntat a un..., s'han apuntat a un programa que no deia això, i que en canvi el que diu és «pacte fiscal perquè Catalunya recapti els seus propis recursos». Segur que hem tingut molta gent que també ens ha votat a nosaltres sabent que apostem pel dret a decidir, que ho fem sense límits i que per tant veuen en una formació política com Convergència i Unió una formació de pas segur per arribar a nivells de sobira-

nia importants a Catalunya. Segur que també en tenim molts. Però honestament el que no podem fer és dir: «Com que Convergència i Unió té seixanta-dos diputats, Esquerra en té deu i Solidaritat en té quatre, doncs, ja tenim la majoria.» No. Perquè si nosaltres ens haguéssim presentat amb el programa que vostès portaven, potser en lloc de seixanta diputats en tindríem trenta. Que són molts, eh? Són molts, però potser no en tindríem seixanta-dos. I això ho hem de tenir ben present, abans de dir que tenim determinades majories parlamentàries per fer segons quines coses.

I com vostè comprendrà, perquè intentem ser gent seriosa, i jo procuraré actuar també amb aquesta serietat, si un dia Convergència i Unió s'ha de presentar amb un programa així, ho dirà en el programa; ho dirà en el programa, perquè seria un frau a l'electorat que nosaltres ara féssim una cosa –a què no ens hem compromès– de tanta envergadura.

En canvi, ens hem compromès molt radicalment amb una altra cosa, que la gent l'ha entès perfectament com un pas en un camí determinat, que és el pacte fiscal en la línia del concert econòmic. I vostè em diu: «I si això no surt, què farem?» Home, jo li demano una cosa: no posem el carro davant dels bous, d'entrada. Vostès ara crec que el que poden fer, i crec que vostè s'ha manifestat en aquest sentit i jo li ho agraeixo, és fer pinya i ajudar perquè tot això tingui èxit. Però jo ja he avançat una cosa, en aquest cas de Convergència i Unió; jo he dit que nosaltres condicionarem la nostra acció a la política espanyola a la consecució d'aquest objectiu nacional que és el pacte fiscal. I això és un canvi, i un canvi molt important des de l'òptica de Convergència i Unió. He dit clarament que Convergència i Unió no serà un soci estable i permanent per a la governabilitat a l'Estat espanyol si no s'aconsegueix el pacte fiscal podent-lo aconseguir, podent-lo plantejar.

I també li dic una altra cosa: he dit –i ho repeteixo avui perquè consti en acta– que encara que hi hagi un govern a Espanya amb majoria absoluta que no necessiti de cap altre partit per a la seva governació, nosaltres, el tema del pacte fiscal el plantejarem igualment, perquè a Espanya han d'entendre quin és el camí que estem seguint i quines són les raons que alimenten aquesta aposta. I, per tant, passi el que passi a Espanya, aquest tema s'ha de plantejar. Si al final Espanya, doncs, decideix que aquesta reivindicació catalana doncs no té cabuda ni hi té lloc, nosaltres condicionarem la nostra política a l'Estat espanyol en aquest sentit, cosa que no vol dir que no puguem aprovar un dia una llei concreta; però no ens convertirem en un soci estable i permanent de cap govern espanyol, si se'ns necessita, que no vagi clarament en la línia de l'acceptació d'aquesta reivindicació.

Això és ensenyar molt el camí, és ensenyar-lo molt, senyor Puigercós. No és dir: «No sabem què farem.» No, no, l'ensenyem molt. I d'això n'hem parlat el senyor Duran i jo, també. I, per tant, és una posició conjunta i clara dintre de Convergència i Unió. La pregunta que faré jo en el seu moment és què faran els altres que s'hi hagin apuntat. Però això ja ho respondrem en el seu moment; hi insisteixo, no posem el carro davant dels bous.

Sobre les seves últimes propostes: comissió d'estudi del concert econòmic, balança fiscal, transparència, jo les recullo totes. Només li demano una cosa, perquè crec que estem en un punt encara en què primer nosaltres no som govern, jo no sóc president, veurem com van les coses aquesta setmana i posteriors, i a partir d'aquí només els demano una cosa: que d'aquests temes en puguem parlar abans de decidir els instruments que posem en marxa. Perquè no sé si ha de ser una comissió parlamentària, o pot ser un grup de treball entre el Govern i el Parlament. Sí que demano una cosa –ho vaig dir ahir–, i és que si hem de fer un treball seriós en el tema del pacte fiscal, concert econòmic, digui-li com vulguin, si l'hem de fer, fem-lo que no es converteixi en l'únic tema de debat en aquest país a nivell públic. No podem reproduir la discussió pública de l'Estatut dels anys 2004 i 2005.

Fem el treball, fem-lo seriosament, però que quedi clar davant de l'opinió pública que el Govern té molta altra feina, i el país té molta altra feina, i que aquest és un tema molt important en el full de ruta de futur, però que l'hem de dimensionar en el punt de les necessitats i de la sensibilitat del país en aquest moment. I la necessitat i la sensibilitat del país en aquest moment passa per l'economia, per l'educació, per treure aquest país del pou de l'atur on l'hem ficat, on s'ha ficat –diguem-ho així, genèricament–, per millorar el rendiment educatiu a casa nostra, per fer tota aquella feina que molta gent espera, que és la feina que finalment resol els problemes del dia a dia de la gent. El Govern es dedicarà també i primordialment a això altre. Ara, fem les coses d'una manera que puguem avançar.

Tenim un any sencer, que és el 2011, per fer les coses bé a Catalunya. Jo estic segur que la col·laboració en aquest sentit amb un partit com Esquerra Republicana serà una col·laboració no només important sinó fins i tot imprescindible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mas. A continuació, des de l'escó, el senyor Puigercós.

Joan Puigercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Mas, un matís. Vostè diu: «Vostès s'han quedat curts amb la regulació del comerç interior en defensar un model que és el model català, que és un model d'èxit, que és un model de proximitat, que ha superat amb escreix els models que van centrifugar el comerç a la perifèria, a les zones periurbanes –cas francès, que ara està intentant tornar enrere per la desertització dels centres–, i vostès s'han quedat curts.» Bé, no ens hem quedat curts, ni hem rebut pressions –pressions n'hi han sempre–; el que s'ha de saber és si s'està disposat a acceptar-les o no. Nosaltres no les hem acceptades. El problema és un altre, i vostè el pot ignorar. Hi ha una directiva de serveis, que era el gran argument que bandien els interessos –legítims, però que no compar-

tim— de les grans superfícies comercials i que anaven en contra d'un model a Catalunya. Dic això perquè fixi-s'hi que la llei que havia regulat l'anterior govern, el govern de Pasqual Maragall, el tribunal europeu la va tombar, de dalt a baix. Sort que aquell govern va fer un decret llei per implementar la directiva europea. Per tant, es pot anar més lluny; si vostès volen anar més lluny i volen regular més, escolti'm, parlem-ne, però sàpiga que Déu n'hi do on s'ha arribat, i veurà com els límits a què poden arribar són els que són.

I, després, jo li vull agrair la claredat —no m'allargaré més. I vull agrair-li la claredat perquè durant set anys, jo no sé si formava part de l'espiral tàctica o no, però havíem sentit aquella cançó que hi ha una majoria sobiranista al Parlament de Catalunya i per culpa d'Esquerra Republicana de Catalunya no es vol exercir. Bé, ara hem vist que no era així, ara hem vist que no era així. I per tant, miri, potser arriba tard, però tota aquella gent que s'havia generat aquest discurs i aquesta il·lusió i que feia aquesta reclamació, potser han vist que no és exactament així.

Jo el que li dic és, senyor Mas: si hem de generar confiança entre tots, treballem, visualitzem... Vostè té raó quan diu: «No m'agradaria que la comissió d'estudi del concert fos el tema de la legislatura.» Però no s'enganyi, és evident que per a la majoria de la gent el tema de la legislatura és la crisi, hi estem d'acord, però la situació actual de Catalunya tampoc ajuda ara a solucionar la crisi. Jo he començat la primera intervenció en aquesta línia, deixant-li-ho ben clar; sí, sí, tenim instruments a Catalunya, en tenim, no els hem de menystenir, al contrari, però vostè sap perfectament que sortir de la crisi passa també per Madrid. I passa per Madrid perquè Madrid no ens hi ajudarà, ens en sortirem sols; si en sortim, en sortirem sols, perquè ells tenen un model econòmic que es contraposa a les necessitats que té la petita i mitjana empresa d'aquest país, l'empresa d'aquest país, la indústria d'aquest país, el turisme d'aquest país o l'agricultura d'aquest país. S'hi oposa, són dos models antitètics en moltes coses.

I, per tant, i tant que del concert econòmic n'acabarem parlant, i serà un eix central, no s'enganyi. No ens ha de distreure, no l'ha de distreure a vostè si està al capdavant del Govern, ni ens ha de distreure a aquesta cambra per fer tasques legislatives, però aquest serà el tema, perquè la gent ho sap. I la gent sap que paga molts impostos i rep molt poc a canvi, la gent ho sap perfectament en aquest país, senyor Mas.

Jo no sé si ha estat la pedagogia de tots o una realitat que es va imposant; per tant, no vulguem amagar el cap sota l'ala: hi haurà un debat permanent, eh?, si se'm permet, sí, hi haurà un soroll, no sé si de fons, sobre aquesta necessitat que Catalunya recapti, gestioni, inspeccioni tots els seus impostos, que Catalunya decideixi sobre les seves grans infraestructures: l'aeroport, el ferrocarril; que l'aeroport de Barcelona, el de Reus o el de Girona no es vegin damnificats per decisions discriminatòries des de Madrid i des d'AE-NA, que la inversió que arribi a Catalunya en obra pública, l'estoc de capital públic augmenti més encara del que ha augmentat aquests darrers anys. Per tant, aquest debat és ineludible.

I vostè diu: «Jo em vull centrar en la crisi», és veritat, perquè hi ha empreses i famílies, però una cosa no va en detriment de l'altra. És a dir, lluitar contra la crisi no vol dir no pensar en com podem tenir més instruments i aquest país pot ser més lliure. I vostè sap perfectament que no és contradictori. Aquell discurs que se'ns fa moltes vegades de dir: l'important és la crisi i els temes com la cultura, la llengua, els deixem de banda. No, és perfectament compatible. Un govern afronta la complexitat i aquesta cambra parlamentària, també.

Per tant, evidentment, no s'ha de convertir en l'únic tema de debat, però vostè sap que és gairebé inevitable que seguim parlant d'això, eh?, que seguim parlant de com Catalunya pot ser més lliure. És que és inevitable. Hi ha una part de la població que l'ha votat a vostè, que ha votat altres opcions, entre altres la meua, i que desitja això i que n'és conscient que en aquests moments Catalunya no té tots els instruments i surt perjudicada de la relació amb l'Estat. Per tant, jo crec que caminem, treballem, parlem, però sigui conscient que aquest tema no el deixarem de banda. I si, espero que no, vostès van preveure això com un esquer electoral, com li he dit suara, crec que això tindrà efectes negatius per a la moral del país i fins i tot per a la credibilitat i allò que dèiem de..., allò, aquell mite que ja ha desaparegut, perquè va haver-hi més participació electoral, deixi-m'ho dir, de la ciutadania passiva davant de la política. Jo crec que la ciutadania no és passiva, però vol també camins clars.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta, representant de Solidaritat Catalana per la Independència.

Joan Laporta i Estruch

Molt bé. Molt honorable presidenta del Parlament, senyor candidat a la presidència de la Generalitat, senyores i senyors diputats... Senyor candidat a la presidència del Govern de Catalunya, ha arribat el moment que es compromet davant del poble de Catalunya a explicar-nos cap a on vol guiar el poble català si és escollit en aquesta cambra. O bé proclama Catalunya un nou estat de la Unió Europea, per situar-se al nivell dels països més avançats del món, o bé es resigna a un nivell d'autonomia incapaç d'afrontar la situació límit de la nostra nació i continua el procés de desnacionalització, d'empobriment i de desindustrialització.

La dependència de Catalunya de l'Estat espanyol ha portat la nació catalana a una profunda crisi moral, econòmica, cultural, ecològica, institucional i identitària, i ja que vostè, senyor candidat a la presidència de la Generalitat, va centrar la seva intervenció d'ahir en la crisi econòmica, permeti'm que li digui que a aquesta crisi ens hi han portat tots vostès, tots els partits que han tingut poder de decisió en aquest hemicle en els darrers trenta anys.

Dic això perquè és altament frustrant escoltar com vostè parla de crisi sense aportar-nos solucions, i en-

cara és més contradictori confirmar que vostè no vol, no pot o no s'atreveix ni tan sols a plantejar en aquesta cambra la solució per garantir el benestar dels catalans i les catalanes, aquella solució que només depèn, únicament i exclusivament, de la voluntat majoritària del poble de Catalunya: parlo de la independència de Catalunya, ho sap prou bé, senyor Mas. La independència de Catalunya és l'única alternativa viable a la continuïtat del projecte nacional català.

Ahir va exposar, en matèria cultural, actuar com si fóssim un país independent. Senyor candidat, això no és seriós; els catalans i les catalanes no podem anar actuant pel món; hem de ser, hem d'anar, com a catalans i catalanes, amb el cap ben dret.

En el seu discurs també vam escoltar un plec de propostes nacionals, però no ens va dir d'on treuen els recursos per fer-les efectives, i, especialment, si continuem instal·lats en l'autonomisme entenem que no hi haurà la possibilitat de fer-les efectives. Potser s'oblida que l'Estatut –per cert, l'Estatut que la seva formació política va retallar a Madrid amb la complicitat del president del Govern espanyol– ha estat frenat irremeiablement pel Tribunal Constitucional. La sentència del Tribunal Constitucional commina la reducció de Catalunya a una comunitat autònoma de règim comú i Catalunya no pot afrontar els reptes globals amb els limitats poders que la Constitució espanyola del 78 atorga a una comunitat autònoma. L'autonomia ens situa en una situació límit que fa perillar la nostra supervivència com a nació industrial avançada.

La modificació unilateral de l'Estatut aprovat pel poble català en referèndum fa impossible restablir-lo en cap altre llei ni cap altra mesura, només queda la submissió a l'acte de força espanyol i resignar-se a ser una mera regió espanyola o acollir-se a la legalitat internacional per proclamar la independència.

Ara ens parla vostè d'un pacte fiscal, la versió reduïda, imaginem, del concert econòmic que va prometre durant la campanya electoral. En tot cas, pacte o concert, tot plegat forma part d'aquesta habilitat, jo ja diria forma part d'aquest vici massa instal·lat en aquest Parlament de crear grans expectatives per després provocar immenses frustracions; mentre, els catalans i les catalanes es van empobrint.

La reducció de Catalunya al règim autonòmic general s'ha aplicat sobretot en el finançament de la Generalitat i la manca de despesa pública estatal a Catalunya. Aquest fet ha provocat un dèficit crònic insostenible a la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat espanyol. Més del 10 per cent del producte interior brut anual, uns 22 milions d'euros –això vol dir tres mil euros per persona i any– que se'n van a Espanya i no tornen a Catalunya. Una situació d'espòli que no es produeix en cap altra nació o regió sense estat, en tot el món.

Aquest dèficit provoca que diversos serveis públics no puguin ser atesos i que obliga les famílies catalanes a sufragar-los amb els seus propis recursos, pagant peatges, escoles i mútues privades, atenció a la gent gran, i deixant les capes més febles sense cobertura social.

Per aquesta raó, Catalunya pateix una triple crisi econòmica: la crisi internacional de caràcter financer, per

una banda, la crisi del model espanyol de creixement basat en l'endeutament, en la construcció, en la cultura del *pelotazo* i els serveis de baix valor afegit, i, finalment, la crisi catalana derivada de l'espòli fiscal.

A causa d'aquest dèficit, la crisi catalana és la més greu dels països industrials d'Europa. Tenim quasi, com deien vostès, 700.000 aturats, un 18 per cent de la població. Mireu, sense l'espòli fiscal, a Catalunya hi hauria, d'entrada, una reducció important d'aquestes persones aturades. És una bona solució a la crisi econòmica, no li ho sembla, senyor Mas?, vostè ho va dir ahir en el seu discurs.

La capacitat productiva i exportadora són factors fonamentals per treure'ns de la crisi, però les empreses catalanes necessiten l'impuls que només un estat propi pot proporcionar, com la formació professional, com la recerca o les infraestructures, així com l'activitat de promoció que desenvolupa amb tota la intensitat l'aparell diplomàtic d'un estat arreu del món.

Trenta anys d'autonomia han provocat que per primera vegada a la història dels darrers segles que les noves generacions tinguin unes expectatives de futur més desfavorables que les seves predecessores, tot i tenir un nivell de formació més alt. El progrés de Catalunya s'havia fonamentat en el funcionament de l'ascensor social que permetia que els fills i les filles tinguessin més oportunitats que els seus pares, però a mesura que el règim constitucional espanyol ha difuminat les pautes de conducta i el sistema de valors de Catalunya, el seu ascensor social ha deixat de funcionar i també ha deixat de funcionar la integració nacional de la immigració.

No hi pot haver cohesió social sense cohesió nacional, ni tampoc no hi pot haver cohesió nacional sense cohesió social. L'autonomia dins del Regne d'Espanya no ha permès crear els alts nivells de cohesió social i cohesió nacional que tenen els països del centre i nord d'Europa, que han pogut desenvolupar-se com a territoris sostenibles i responsables. Només la formació d'un estat català pot aconseguir el doble objectiu de la cohesió social i la cohesió nacional.

Pràcticament des de l'any 1978 –i ara parlem de llengua, si m'ho permeten– ha continuat la minorització de la llengua i la cultura catalanes, perquè Espanya no reconeix la territorialitat, ni l'abast geogràfic dels Països Catalans de llengua i cultura catalanes. Aquest fet ha promogut un bilingüisme unidireccional que ha perpetuat l'existència de sectors de població monolingües espanyols que són utilitzats per l'Estat espanyol per negar i combatre la realitat nacional de Catalunya, i per estancament de l'ús social del català també. El procés de substitució lingüística del català per l'espanyol no s'ha aturat, només un estat propi pot invertir la tendència a la substitució a la qual ens aboca la dependència.

D'ençà la sentència del Tribunal Constitucional, els partits i les institucions catalanes s'han limitat a aprovar mocions declamatòries contra la sentència i han continuat la seva rutina institucional com si l'Estat espanyol no hagués vulnerat la seva pròpia constitució ni el principi democràtic.

Tres dies després de la manifestació del 10 de juliol, la Mesa d'aquest Parlament bloquejava per unanimitat permetre recollir signatures per demanar una consulta popular sobre la independència. I posteriorment eren incapaços d'expressar una mínima resposta unitària al pronunciament del Tribunal Constitucional, amb un espectacle, si em permeten dir-ho, esperpèntic davant del Congrés dels Diputats espanyol.

Bé, Solidaritat Catalana per la Independència vol entrar a l'agenda del Parlament de Catalunya la declaració d'independència de Catalunya, estat de la Unió Europea. A l'hemicicle i al Govern de la Generalitat hi ha diputats i partits independentistes, però fins ara s'han limitat a demanar, com va fer vostè ahir, senyor Mas, pactes fiscals i nous –i posteriorment retallats– estats d'autonomia. Solidaritat Catalana per la Independència introduirà la declaració d'independència des del primer dia, i demanarem a la majoria catalanista d'aquesta cambra que ens hi acompanyi.

Gràcies als més de cent mil ciutadans que ens van fer confiança a les eleccions, la independència continuarà present a cada sessió parlamentària fins que no l'assolim. Les forces autonomistes i l'independentisme gradualista ens hauran d'explicar per què ajornen la proclamació de l'estat català tot i haver una majoria catalanista al Parlament –així ho entenem nosaltres.

Ho vam dir durant la campanya i ara ho reiterem: condicionarem l'elecció del president de la Generalitat i la formació del nou Govern a l'aprovació de la declaració d'independència i a l'activació del procés cap a la constitució d'un estat propi. Solidaritat Catalana es compromet a lluitar sense descans per la independència.

No amagarem la realitat als ciutadans: la Generalitat no té ni el poder ni els diners per resoldre els gravíssims problemes de Catalunya i la seva situació financera és tan desastrosa que fins i tot té dificultats per afrontar la despesa corrent i pagar el sou del funcionari.

Senyor Mas, com que sé que vostè, com a candidat a la presidència de la Generalitat i amb les converses que jo he tingut el plaer de mantenir amb vostè, li preocupa el full de ruta de la independència de Catalunya, permeti'm que li proposi què farà en aquest Parlament Solidaritat Catalana per la Independència, atès que no hem assolit la majoria per declarar la independència en aquesta legislatura.

Posarem en evidència l'autonomisme a cada debat, a cada votació, a cada llei. Demostrarem la incapacitat de l'autonomia per afrontar la situació límit que pateix el poble català. Denunciarem que en les condicions actuals les institucions d'autogovern no poden adoptar cap decisió fonamental en cap matèria per manca de recursos i de la contínua invasió competencial de l'Estat. En campanyes anàlogues a les consultes, explicarem a tots els sectors socials els avantatges de la independència i les amenaces al nostre futur com a nació de l'autonomisme. Si el Parlament o bé l'Estat espanyol nega consultar sobre la independència, proposarem la recollida de centenars de milers de signatures dirigides a les organitzacions internacionals, a Nacions Unides i a la Unió Europea, perquè instin l'Estat espanyol a convocar un plebiscit d'auto-

determinació; serà el primer pas en la internacionalització del conflicte entre Catalunya i el Regne d'Espanya. Promourem totes les vies obertes per la legalitat internacional per exigir que Espanya respecti el principi democràtic i la voluntat del poble de Catalunya.

Senyor Mas, li proposem un pacte, un pacte perquè Catalunya sigui el proper estat d'Europa. Li proposem un pacte perquè tothom visqui millor i puguem sortir de la crisi; sense l'espòli fiscal podríem incrementar un 70 per cent el pressupost de la Generalitat. Li proposem destinar les cotitzacions que ara paguen els treballadors i les empreses catalanes íntegrament als nostres pensionistes i incrementar en 2.500 euros l'any la pensió de cada jubilat i cada vídua. Li proposem crear un sistema de beca salari perquè els joves puguin excel·lir en els seus estudis i tinguin totes les oportunitats de progressar. Li proposem un pacte perquè Catalunya disposi d'infraestructures de primer nivell. Amb la fi de l'espòli fiscal vostè sap que els treballadors catalans gaudiran de millors salaris, que les empreses catalanes pagaran menys impostos i obtindran més ajuts per a la innovació i la recerca.

I li demano, senyor Mas, que no tingui temors, no tingui tants temors. Les incerteses de la independència han desaparegut. Espanya no ho pot aturar. Avui, en el si de la Unió Europea, Espanya ja no pot recórrer a l'ús de la força per aturar el procés de independència del poble català. Amb la globalització, per altra banda, avui el nostre mercat és tot el món; el mercat espanyol ha perdut pes específic per a les empreses catalanes.

Romandrem, no pateixi, a la Unió Europea. Els juristes internacionals deixen clar que Catalunya, Escòcia i Flandes romandran a la Unió Europea quan declari la independència. La proclamació de la independència és la via legal que ens marca l'Organització de les Nacions Unides per assolir l'estat propi. La sentència de la Cort Internacional de Justícia de l'ONU que ha analitzat el cas de Kosovo ha dictaminat que la via de la proclamació unilateral d'independència per accedir a la condició d'estat és legítima i s'ajusta perfectament al dret internacional.

El nostre objectiu, i acabo, és molt clar: fer de Catalunya un dels estats més avançats i democràtics del món. Solidaritat Catalana per la Independència proposa a tots els diputats i diputades d'aquest hemicicle de participar amb intel·ligència, amb responsabilitat i amb coratge d'aquest objectiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Laporta. A continuació té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Laporta, bé, aquesta era la seva primera intervenció en el Parlament de Catalunya; com que vostè, lògicament, és novell, perquè és el primer cop que hi parla, doncs, jo li donaria un..., vaja, li faria una recomanació, si vostè

me l'accepta, que seria que, en una primera intervenció, quan un diputat s'estrena, si hi ha un president de la Generalitat present, se l'ha de saludar, simplement, eh?, simplement se'l saluda. Vostè hi estarà d'acord o no, amb aquest president, però com que hi és, doncs, se l'ha de saludar, sobretot si és la primera intervenció, perquè vostè s'estrena avui aquí i és lògic que potser això ho pugui desconèixer, però jo sento la necessitat de dir-li això.

La segona cosa que volia dir-li és que vostè ha estat molt, diguem-ne, fidel al seu programa electoral. Això no cal pas amagar-ho. Ha vingut aquí, només ha parlat d'un tema, que és el tema de l'estat propi i de la independència. Vostè veurà com, en el transcurs de les sessions que es fan en aquest Parlament, a més a més d'això..., diu que vostè en parlarà cada dia, però a més a més d'això s'ha de parlar d'altres coses. Quan vinguin lleis específiques s'ha de tenir una posició sobre aquestes lleis, entre altres coses perquè l'estat propi i la independència, jo no sé si arribaran o no, però si arriben, doncs, no serà demà mateix, i aquest Parlament ha de treballar, aquest Parlament diguem-ne que ha de fer la seva feina. Per tant, vostès hauran de tenir posició sobre la resta de temes, cosa que..., avui, de fet, doncs, vostè no ens ha dit absolutament res sobre tota la resta de qüestions, no?, però fóra bo que en algun moment anem sabent també, a part d'aquest fil roig que condueix la seva intervenció, a part d'això, doncs, en tots els altres temes que s'han suscitat en aquest debat d'investidura, una mica també quina és l'opinió de Solidaritat Catalana per la Independència.

Consti que l'objectiu de fons que vostè i vostès persegueixen, doncs, a mi em sembla un objectiu de fons absolutament noble, no és que jo el consideri un tema marginal; al revés, he dit abans que aquest és un tema de grandíssima envergadura i que, com que és de gran envergadura, crec que no es pot tractar sense una absoluta seriositat, crec jo, no? I en aquest sentit, doncs, bé, jo ho torno a dir, és un tema absolutament respectable.

Però també deixi'm dir-li una cosa, i això, consti que no és cap retret i sobretot no és cap menysteniment, i que quedi clar. Però vostès, amb un discurs tan clar i tan evident –tan clar i tan evident–, tenen quatre diputats. Això també ho han de tenir present. Ho dic perquè les coses a la vida s'han d'agafar sempre amb un punt d'humilitat. Vostès tenen una gran convicció. Tenir una gran convicció és molt noble i a més a més és bo; jo ho respecto, li ho respecto plenament, però s'ha de ser conscient de la realitat de cadascú. I en aquest sentit vostès s'han presentat a unes eleccions amb un programa que vostè ha explicat aquí, que té una sola idea, i han tingut quatre diputats. Bé. Vostès diran: «Estem molt contents, amb quatre diputats.» Jo el felicito per poder estar presents en aquesta cambra, li ho dic de veritat. És un grup nou; per tant, nosaltres els felicitem perquè hi siguin. I a més a més els felicito també per ser conseqüents amb les idees que vostès han defensat. Però la realitat és la que és, vol dir que la gent a Catalunya quan ha anat a votar han apreciat també altres coses.

I aleshores deixi'm dir-li una cosa, i consti que tampoc és un retret, ja veu que les coses que li dic són

amb un to d'absoluta cordialitat, entre altres coses perquè jo no els considero un adversari nostre, sincerament, no els considero un adversari de Convergència i Unió. Però, dit amb aquesta cordialitat, vostès crec –crec, eh?– que no es poden presentar aquí, encara que acabin d'irrompre, encara que acabin d'entrar, dient: «Mirin, vostès durant trenta anys s'han dedicat a portar la crisi al país.»

Vostès poden dir si hi han hagut coses que s'han fet millor, coses que s'han fet pitjor, però, home, que la feina de trenta anys d'aquest país, que en part s'ha fet en aquesta cambra i en part en molts altres llocs, ha estat una feina que té un grau de solidesa, això, no es pot oblidar, sobretot perquè, si s'oblida això, sap què passa?, que és un judici gairebé sumariíssim sobre tota una població que amb els seus diferents matisos i amb la seva diferent pluralitat ha fet avançar aquest país en molts terrenys, fins al punt que avui viure a Catalunya es considera, doncs, un gran què, des de el punt de vista, per exemple, de la qualitat de vida. És allò de roda el món i torna al born, no? I, mira per on, resulta que gent que havia viatjat pertot arreu, que coneix molts països, que coneix moltes ciutats, moltes altres formes de vida, diuen: «Escolta, com a Catalunya, no es viu gairebé enlloc.» Això deu haver sigut mèrit una mica d'alguns, no s'ha fet per generació espontània, no és per un mandat diví, és perquè alguna gent hi deu haver estat treballant. I això mereix, crec jo, un cert respecte i una certa consideració. Després, evidentment, vostè podrà dir: «Escolti, miri, això s'ha fet malament, això s'ha fet bé; la recepta que nosaltres tenim era una altra.» Això és perfectament respectable. Però fer un judici tan dur, tan sumariíssim sobre la feina de trenta anys a mi sincerament em sembla que té un punt d'injustícia que jo, amb tota cordialitat, també li volia comentar.

I la darrera cosa. Vostè diu que això del pacte fiscal genera grans expectatives però portarà immenses frustracions. Si no ho entès malament, més o menys ha dit això. Li demano que reflexioni si la seva única proposta no pot abocar-nos al mateix. És a dir, si el pacte fiscal, que passa per canviar una llei espanyola, que és la LOFCA, passa per això, eh?, canviar una llei espanyola que és la LOFCA, quedar exclosos de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, sortir del cafè per a tothom, si això vostè considera que pot generar grans frustracions perquè resulta, doncs, que això és inabastable, jo li pregunto si el seu únic punt del programa, que és demà mateix la independència i l'estat propi, no pot generar també aquestes frustracions, en el cas que no s'assoleixi.

I li voldria recordar un exemple, perquè és un exemple viu en el món, d'una gent, que són la gent del Quebec, que ho ha intentat, això que vostè diu, i no només ho ha intentat, sinó que a més a més ha fet referèndums, i no n'ha fet un, n'ha fet dos. I sap què diuen la gent que han provocat i que han promogut aquests referèndums en el Quebec? Que no en tornaran a fer cap altre fins que no tinguin la garantia absoluta que el guanyen i que el guanyen bé –que el guanyen i el guanyen bé. I sap quina raó donen, per fer-ho d'aquesta manera? Perquè no volen portar el Quebec

a la frustració. I una altra en donen: perquè no volen que una generació sencera de la gent del Quebec caigui en el desànim per a vint o per a vint-i-cinc anys.

Si vostè demana reflexió sobre el tema del pacte fiscal, jo també li demano una certa reflexió sobre la frustració que determinats plantejaments poden portar en aquest país, quan a més a més vostès saben que, si miren l'estructura interna de Catalunya, en el millor dels casos tindran la meitat del país a favor d'aquests plantejament i l'altra meitat en contra.

I torno a dir el mateix que he dit abans, quan parlava amb el senyor Puigcercós. Vostès creuen que en aquest moment Catalunya pot enfrontar-se a l'administració d'un problema intern, a dintre de la mateixa Catalunya, que divideixi per meitats, en el millor dels casos, la seva població? Jo també els demano reflexió. Ei!, sabent que quan es parla del dret a decidir aquest no pot tenir límits. I pensi que està parlant amb una persona i amb una formació política que quan diuen que Catalunya és una nació..., vol dir que una nació té tots els drets inherents, i un d'aquests drets és arribar tan lluny com calgui i tan lluny com sigui possible des del punt de vista de la seva construcció nacional. Per tant, no som, diguem-ne, dubtosos en aquest sentit. L'única cosa que cal fer i que cal pensar és exactament a on portes els països..., primer, conèixer els països internament; segon, a on els portes, i en cada moment, i, com vostè deia molt bé, no provocar frustracions innecessàries.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mas. A continuació, té la paraula el senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat (*remor de veus*), senyor candidat a la presidència de la Generalitat, senyores i senyors diputats..., miri, en cap cas era la meua intenció faltar al respecte al president de la Generalitat, amb qui crec que, doncs, puc dir que tinc una relació molt cordial. El que sí que, potser, com sóc novíngut en aquesta cambra, i estava preparat per a allò del viatge a Ítaca, del vaixell o del vaixell a Ítaca, de pujar a l'Aneto, del peix al cove i del fil roig, i no estava prou preparat per a les micro i macro, per al *business friendly* i per a tota una sèrie de coses, de persones i empreses i no sé què més, de discussions en què ahir vostès es van embranchar, el canvi avui, el retorn, i totes aquestes històries, doncs, potser se m'ha passat. Per tant, perdoni, president, però..., ho repeteixo, molt honorable president de la Generalitat.

Bé, pacte fiscal. Miri, senyor candidat a la presidència de la Generalitat, senyor Mas, segueixo pensant que el pacte fiscal que vostè proposa és un pacte, una proposta en què no creu; és una proposta que fa la flaire d'anar a pidolar a Madrid per tornar aquí amb la cua entre les cames i practicar el victimisme i instal·lar-nos un altre cop en la queixa permanent. I, perme-

ti'm que li ho digui, és una opinió que tenim, doncs, el nostre grup parlamentari.

Nosaltres, doncs, no contribuirem a generar aquesta expectativa per provocar aquesta frustració, perquè ja crec que comença malament des de la base. Per al concert econòmic, per a aquest pacte fiscal –suposo que es refereix al concert econòmic desvirtuat–, serà necessari un canvi de la Constitució, igual que en el referèndum. Sí, sí; sí, senyor Mas, ja ho veurà: no l'hi donaran i aleshores entrarem en aquesta dinàmica que li dic.

La nostra proposta és feta des de la reflexió. Evidentment que som conscients que el país ara per ara pot estar al 50 per cent, però la nostra proposta és una proposta que donarà contingut polític a aquest Parlament i a més a més donarà poder de decisió. No és un caprici, la independència. La independència la proposem com a solució a la crisi econòmica i com a solució a les agressions a la dignitat nacional del poble de Catalunya. I si ens ho creiem, cosa que vostès..., doncs, ja ha quedat palès en les seves intervencions que ha abandonat la idea de l'estat propi, però si ens ho proposem de debò –i jo el convido que faci la reflexió i que recapiti en aquest sentit–, estic convençut que es pot aconseguir, i per les majories qualificades que vostè desitja i que tots desitgem.

En aquest sentit, queda clar que si ho plantejem amb convicció, amb intel·ligència, amb responsabilitat, podrem donar, doncs, el tomb cap a la majoria qualificada que ens donarà la llibertat. I el cas del Quebec és il·lustratiu en algun sentit. S'entén que no vulguin fer un nou referèndum, si no tenen garanties de guanyar-lo; però marquen el ritme ells, senyor Mas. En aquest... (*Veus de fons.*) No, nosaltres no. Nosaltres declarem la independència unilateralment, després d'un període d'explicació dels avantatges que comporta que Catalunya sigui un estat de la Unió Europea, i després marquem nosaltres el ritme per a la construcció d'aquest Estat de la Unió Europea.

I, ho repeteixo, aquest Parlament de Catalunya tindria contingut polític..., que avui, si no hem parlat de les qüestions a les quals va fer vostè referència ahir, concretant més en matèria de crisi econòmica, parlant d'infraestructures, de sanitat, d'ensenyament, de totes les matèries que vostè va trobar com cabdals perquè es produeixi, doncs, aquesta superació de la crisi, veritablement és perquè en totes aquestes qüestions, quan tenim competències, no tenim suficients recursos, i, per altra banda, tampoc tenim competències en les matèries cabdals que fan que puguem sortir de la crisi.

I això només ens ho donarà tenir poder polític, i és ser un estat de la Unió Europea. I aleshores podrem prendre decisions rellevants en matèria de model energètic, de pensions, d'atur, de sistema de finançament, d'immigració... Aleshores podrem prendre aquestes decisions, però mentre estiguem «enfrascats» en l'autonomisme, sincerament, no veig cap sortida que no sigui la del continu empobriment a nivell democràtic, nacional i identitari.

Ha fet pràcticament referència a aquesta qüestió del pacte fiscal, que sembla que se li hagi, doncs, assentat malament que li hagi dit que generarà frustració.

Potser –i ja el vaig felicitar en el seu moment– no he començat la meva intervenció felicitant-lo, i això també l'ha molestat (*remor de veus*), però, en qualsevol cas, ja el vaig felicitar en el seu moment en privat. En qualsevol cas, dir-li això: que a mi m'agradaria que tot el seu grup parlamentari, no només uns quants, doncs, participessin d'aquesta il·lusió col·lectiva que és la de proclamar la independència de Catalunya en el Parlament de Catalunya, que amb els diputats dits «catalanistes» tenim aquesta majoria parlamentària. I crec que ja seria hora que féssim aquest pas cap a la llibertat del nostre poble, perquè el poble de Catalunya té tot el dret a la recerca de la felicitat, i la felicitat d'un poble –vostè ho sap millor que jo– és la seva plenitud nacional. I la seva plenitud nacional és ser un estat reconegut per la comunitat internacional. I és aquí quan podem prendre totes les decisions necessàries per sortir de la crisi i perquè els catalans i les catalanes visquin molt millor.

Miri, vostè, en el seu debat –i ara ho recordo–, o en el seu discurs, va fer referència que creia en el poble de Catalunya. Jo la sensació que tinc quan parlo amb vostè és que no hi creu, en els catalans i les catalanes. Creu en el poble de Catalunya en genèric, però considera que els catalans i les catalanes no estan madurs per prendre decisions, les que pertocuen, perquè aquest país avanci. I això és practicar el derrotisme, i per mi és l'avantsala del que, malauradament, penso que viurem en aquest Parlament aquesta legislatura, la del victimisme i d'estar instal·lats en la queixa permanent. Perquè que encara a aquestes alçades –i no és menystenir la feina que ha fet aquest Parlament en trenta anys– vostès estiguin amb la mentalitat que han d'anar a demanar les coses a Madrid, que han d'anar a pidolar a Madrid per tornar aquí amb la cua entre les cames, ho repeteixo, i estar instal·lats en el victimisme i la queixa, això crec que, en fi, ha arribat a una situació que és un atemptat contra la intel·ligència dels catalans i catalanes.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Laporta. El candidat vol contrareplicar? Senyor candidat, vol contrareplicar? (*Pausa.*) No. Doncs, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, representant de Ciutadans - Partido de la Ciudadanía.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, senyor candidat, diputats i diputades, senyors i senyores, el primer que vull fer, lògicament, com vaig fer el primer dia de les eleccions, és felicitar la llista guanyadora, el partit que va guanyar les eleccions, més que els presidenciables; estem en un sistema parlamentari i, per tant, el partit que va guanyar les eleccions. I després, lògicament, si em permeten, amb la solemnitat d'aquesta tribuna, però també aprofitant l'avinentesa, agrair als gairebé 110.000 catalans que ens van votar, que van votar Ciutadans, que van confiar en nosaltres, que sabien que havíem vingut a quedar-nos i molts anys, que havíem vingut a canviar coses i que havíem

vingut a col·laborar que aquest Parlament fos més plural, més divers i, sobretot, que molts més ciutadans se sentissin representats. Jo estic segur que molts ciutadans en aquesta legislatura, fins i tot havent votat altres partits polítics, se sentiran representats amb les nostres paraules, com han fet aquests quatre anys. Per tant, gràcies a tots ells per la seva confiança.

Miri, senyor candidat, senyor Mas, ahir vostè va fer un discurs, que vaig sentir atentament, amb dues parts ben clares, ben diferenciades. Una primera part, podríem dir, pragmàtica, una primera part de desenvolupament genèric, perquè era un discurs d'investidura, amb alguns punts concrets, sobretot posant èmfasi en la crisi econòmica i en la sortida d'aquesta crisi. I una segona part, si em permet, virtual, una segona part parlant d'aquesta transició nacional que vostè va obrir ahir, que va declarar ahir des d'aquesta tribuna i, lògicament, que nosaltres no compartim. Per tant, vostè va fer un doble discurs, una equidistància, amb això el primer debat, pragmàtic, en què podem coincidir en algunes coses –que després hi entrarem, amb el temps que tenim–, i una segona part virtual, eh?, la Catalunya virtual, la Catalunya oficial, que segueix el camí, l'abisme cap a, ara, aquest nou concepte que ens porta el senyor Mas: la transició nacional, una nova pilota al pati, perquè ens divertim quatre anys més, la transició nacional. Molt bé. Sense gaire concreció, parlant d'aquest abisme, que cap a on anem, que si hi anem més lents o més ràpids, però una nova piloteta al pati per jugar. Doncs, miri, jo crec que el seu discurs en aquest sentit va ser contradictori, senyor Mas. Intentaré explicar-ho en aquest breu temps que tinc per intervenir.

A la primera part –i després entrarem a la segona part, que és contradictòria– vostè va parlar de recuperació econòmica; vostè va parlar d'ajudar les pimes, els autònoms, la microempresa; va parlar de reformar el sistema del SOC, del Servei d'Ocupació; va parlar de fer que l'ICF, l'Institut Català de Finances, sigui una veritable banca que ajudi molts més catalans... Tot això, no només ho subscriu, ho portem, Ciutadans, al nostre programa electoral, i li vaig dir, a la reunió que vam tenir, que comptarà amb nosaltres per a aquells temes reals per sortir de la crisi econòmica, i també compti amb nosaltres per a aquesta cimera de què ahir parlaven per sortir d'aquesta crisi. Per tant, compti amb Ciutadans com a força política responsable per parlar d'aquelles qüestions que ens uneixen a tots els catalans. I, lamentablement, avui gairebé un 18 per cent d'atur, lamentablement, ens uneix, i gairebé un 40 per cent d'atur juvenil ens uneix, i gairebé un 31 per cent de fracàs escolar ens uneix. Per tant, posem-nos en allò que tenim en comú a la mateixa barca, en el mateix lloc, empenyem en la mateixa direcció. Comptarà amb nosaltres en allò que sigui recuperar econòmicament Catalunya, ja li ho dic ara. Després parlarem també, suposo, a la rèplica, si em dóna temps, de la proposta que fa Ciutadans en el seu programa, que he sentit algun altre partit que ho feia, com la reforma de la Llei hipotecària, que també ens agradaria que ens donés la seva opinió.

Però jo li plantejo també una sèrie de qüestions que ahir no va dir, no?, directament, en el camp econòmic.

Vostè està disposat, cosa que no va fer el president Montilla al seu dia i que li vam demanar, en aquesta cimera econòmica, a convocar les entitats financeres? Vostè està disposat a parlar, com a responsable, màxim responsable de la Generalitat, perquè caixes i bancs, especialment caixes, que tenen un paper social fonamental, estiguin també en aquesta cimera? Té vostè la valentia, com a nou president de la Generalitat, si vostè és investit, de parlar i asseure en aquesta taula aquells que tenen la clau, o bona part de la clau, per obrir aquest crèdit?

Tots sabem com funciona ara mateix el crèdit privat. Està tancat, és cert, però vostè sap que l'ICF és un intermediari avui dia, no és una banca pública directa. Vostè sap que, per donar crèdit, la solvència i les garanties les mesuren avui els bancs i les entitats financeres. I vostè sap que perquè l'ICF obri l'aixeta a emprenedors, a petits empresaris, a autònoms, és fonamental que les caixes i els bancs hi puguin posar de la seva part i puguin formar part d'aquest pacte per sortir de la crisi. Per tant, jo li demano i li prego i li pregunto també si està vostè disposat a tenir la valentia de convocar també i de parlar amb les entitats financeres que ens han d'ajudar a sortir d'aquesta crisi.

També en aquesta cimera li dic, senyor Mas –vostè hi va ser present, jo també, en aquella altra reunió–, li demanaria que no fos una cimera de foto, que fos una cimera real; anar per feina, eh?, que diem aquí a Catalunya. Anem per feina, posem dates, posem un itinerari i diguem quines són les funcions d'aquesta cimera i quin paper tenim els grups parlamentaris. No donem voltes, ni fem fotos, ni donem més arguments a aquells que desconfien de la política com a solució a la seva realitat.

Vostè va parlar ahir de seguretat, de Bombers, de Mossos... Compti amb nosaltres per refer la imatge dels nostres funcionaris, dels nostres cossos de seguretat, dels Bombers, per aplicar aquest pla d'emergència de què parlava, que hem tingut ocasió de compartir també a la comissió, lamentablement, d'Horta de Sant Joan. Compti amb nosaltres per aquests temes.

Compti amb nosaltres per fer una administració amb menys burocràcia. Però, senyor Mas, amb menys burocràcia no és amb menys serveis socials. Ho dic perquè quedi clar. Vostè va intentar aclarir-ho ahir en algun debat amb un altre líder d'un altre partit; jo li dic: sí a la reducció de burocràcia, no a la retallada deliberada de drets socials. És ben diferent, i vostè ho sap. Per tant, deixi ben clar que aquesta retallada és de burocràcia.

I ja que..., també li faig una pregunta concreta. Retallar burocràcia és mullar-se. Està vostè disposat a frenar aquest nou –vostè deia ahir que no volien nous nivells administratius–, està disposat a aparcar i frenar aquest model nou de nou nivell administratiu que són les vegueries? Està disposat a reduir i suprimir les estructures polítiques innecessàries, com els consells comarcals? Vostè parlava ahir de reducció de burocràcia. Jo li recordo que els consells comarcals se'ls van inventar vostès. Per tant, jo li demano que esmeni allò que han fet, els consells comarcals que vostès van uti-

litzar al seu dia políticament, ara tinguin la valentia de dir: «Senyors, això no és necessari, necessitem finestreta única, un sistema de treball molt més àgil per als treballadors, per a les empreses i per als ciutadans.»

Per tant, jo li pregunto concretament: està disposat, com diu Ciutadans al seu programa, a incorporar la supressió d'aquests consells comarcals com a estructures polítiques?; està disposat a frenar aquest nou nivell administratiu que són les vegueries?; està vostè disposat a buscar finestretes úniques? I li'n poso un exemple perquè ho incorpori en el seu programa també, que crec que vostè deia ahir que volia escoltar tothom: jo li proposo que creï l'oficina de l'emprenedor, una oficina de finestreta única perquè tots els emprenedors de Catalunya s'hi puguin adreçar, crear empreses, amb totes les finestretes vinculades, des de la seguretat social, fins a l'ICF, fins a l'Agència Tributària, fins a la Generalitat, fins als ajuntaments. Que tots els emprenedors que vulguin posar una empresa en marxa, un projecte en marxa, el converteixin en llocs de treball. I això necessita una oficina d'emprenedors. Li proposo també que ho incorpori en aquest programa d'actuació, que crec que ha de ser de tots, com vostè deia; doncs, llavors, com a mostra, incorpori també algunes propostes constructives que fem des de Ciutadans.

Per tant, en aquests punts, d'Administració, d'economia, d'ajudar els emprenedors, de crear llocs de treball, podem estar d'acord, senyor Mas, podem estar d'acord. Però hi ha un problema de coherència, des del nostre punt de vista, en el seu discurs, que és que vostè vol lligar la prosperitat, vostè vol lligar la reducció d'Administració i d'intervenció, vol lligar la llibertat amb més nacionalisme, amb més intervenció, amb menys llibertat. És incompatible. El nacionalisme, senyor Mas, és crisi, genera crisi, i és crisi. És més despesa en construcció nacional, són menys llibertats per als ciutadans per triar què volen ser i com volen ser. El nacionalisme genera crisi i frustració. Estic d'acord amb el que deia el senyor Laporta, amb això sí. Frustració, és veritat, genera frustració, perquè estem contínuament parlant d'una Catalunya virtual, que no és la realitat. Vostès parlaven aquí en un debat ara..., jo els torno a la realitat: a mi em sembla bé que alguns tinguin..., o no em sembla gaire bé, però, bé, si volen tenir com a model el Kosovo, fins i tot els referèndums fallits del Quebec i la fugida de capitals que va haver-hi amb aquests referèndums, vostè ho deu saber, senyor Mas. Per tant, la inestabilitat, els referèndums, la divisió..., la construcció nacional és cara, no és rendible, no porta prosperitat i, sobretot, no porta estabilitat i tranquil·litat a aquell que ha d'invertir en una regió europea o en una part d'Espanya.

Per tant, jo li demano que aparqui absolutament aquest discurs, perquè el fa incoherent. La seva proposta econòmica és incoherent amb la seva proposta de, contínuament, generar conflicte, contínuament cavalcar cap a no sabem on; vostè deia ahir «cap a aquesta transició nacional». És incoherent defensar la prosperitat, la Catalunya oberta a les empreses i als treballadors, és incoherent amb defensar alhora aixecar fronteres, divisió social, construcció nacional i despesa innecessària. Per tant, nosaltres creiem que és

incoherent, i per això no li podem donar suport, perquè amb algunes coses hi estem d'acord i som responsables, i li tendeixo la mà puntualment per a aquells temes que ens hi podem posar d'acord, per sortir de la crisi ens hi trobarà, però no ens trobarà en aquest debat de transicions nacionals.

Nosaltres, senyor Mas, a més volem un president que compleixi les sentències. Avui, no sé si ho sap, han sortit dues sentències més del Tribunal Suprem. Miri, jo, quan vaig entrar aquí al Parlament –no sé si vostè ho ha fet, suposo que també–, vaig signar aquest document que diu: «Jurament o promesa de respectar la Constitució i l'Estatut de Catalunya.» Vostè el va signar, senyor Mas?, o va creuar els dits, quan va signar això? Va creuar els dits, perquè, clar, vostè no respecta la Constitució ni l'Estatut vigent. Li llegiré unes paraules que no sé si coneix o no, però les hauria de conèixer com a candidat a la Generalitat, unes paraules referents al model educatiu.

Vostè ahir deia «alumnes trilingües». No, no..., si és que del que es tracta és que l'escola sigui bilingüe o trilingüe. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., senyor Mas, li ho llegeixo. Diu la sentència: «Es constitucionalment obligado que las dos lenguas cooficiales sean reconocidas por los poderes públicos competentes como vehiculares.» Y usted sabe, ¿eh?, lo que quiere decir «vehiculares». Usted a lo mejor confunde otros colegios privados con los públicos, pero los públicos vehiculares no son.

Y, por tanto, esta sentencia en su fundamento 24, usted debe cumplirla, señor Mas, y no tendrá el apoyo de Ciudadanos, si usted no cumple la sentencia. No podemos apoyar a un presidente..., como no lo hicimos en su día con el señor Montilla, no lo vamos a hacer, ahora, con usted. Es más, y ruego a todos los ciudadanos, y, en este caso, a los parlamentarios que respetan y juran la Constitución y el Estatuto, que no lo hagan, y, especialmente, evidentemente, se lo digo a aquellos partidos de ámbito también nacional, como el Partido Socialista o el Partido Popular, que no sean ustedes cómplices de un presidente que no quiere cumplir esto; no sean cómplices de esto, porque no podemos seguir cabalgando hacia lo mismo.

Las sentencias pueden gustar más o menos, pero hay que cumplirlas y, esta sentencia, el presidente próximo de la Generalitat sería bueno que la cumpliera, porque, si no la cumple, ¿qué mensaje lanza a los ciudadanos? «Yo no cumplo las sentencias cuando no me gustan; cuando me gustan, incluso, las exijo», como hacía el señor Mas ayer con unas sentencias del Constitucional. Es curioso: «El Constitucional, cuando me gusta, lo exijo y, cuando no me gusta, no lo exijo.»

Pues, esta es la realidad y nosotros no vamos a apoyar a un presidente que no sea capaz de acatar y cumplir y hacer cumplir esto.

Eso significa, señor Mas, que, en la escuela pública, como dice esta sentencia, debe haber como mínimo dos lenguas vehiculares y, además, nosotros proponemos que se incorpore el inglés para que hayan tres lenguas vehiculares. Le pedimos, por tanto, que esto se cumpla. (*Veus de fons.*) Sí, señora Rigau, que esto se cumpla en las escuelas públicas y concertadas catalanas.

Por tanto, nosotros no vamos a entrar en ese camino y no vamos a apoyar a quien no cumpla esto.

Y esta transición nacional... Mire, yo creo que demasiadas veces hemos escuchado propuestas hacia el abismo y a mí me viene a la memoria, señor Mas, la propuesta hacia al abismo del señor Ibarretxe, ¿eh?, aquella huida hacia adelante del señor Ibarretxe. Yo espero que usted no quiera ser, en este caso, el «plan Ibarretxe catalán», espero que no, con la transición nacional que usted enmienda. Usted ya sabe cómo acabó el señor Ibarretxe, ¿eh? Y, cuando digo que ya acabó, hay una diferencia, es verdad, entre el País Vasco y Cataluña. En el País Vasco, los partidos constitucionalistas se pusieron de acuerdo para decir: «Por aquí no podemos ir.»

Y yo insto también, desde esta tribuna, a la señora Camacho, al señor Nadal como representante, aunque sea de momento en el Parlamento como presidente de... (*Veus de fons.*) Bé, senyor Nadal, això diuen... (*Remor de veus.*) Presidente de este grupo parlamentario, les insto a que ustedes, en sus partidos, mediten si quieren avalar planes Ibarretxe o si quieren avalar modelos de respeto a la Constitución y al Estatut. Y si ustedes se abstienen en la segunda vuelta con el señor Mas, están avalando y serán cómplices de ese plan en Cataluña, con una primera estación que se llama «privilegio fiscal»; una primera estación que se llama «que no compartamos la LOFCA», como decía el señor Mas: «Quiero salir de la LOFCA». Señor Mas, no se puede salir de la LOFCA si no se modifica la Constitución. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., señor Mas, usted los..., bueno, la Constitución, como usted tampoco la tiene muy por la mano, igual no lo sabe..., pero la Constitución dice que la LOFCA es un sistema multilateral en el que se reparte la riqueza dentro de España. Y, por tanto, en la LOFCA, ustedes no pueden salir, ni Cataluña no podemos salir de la LOFCA, porque es una ley orgánica de financiación de las comunidades autónomas, y usted también lo sabe. (*Veus de fons.*) Senyor Homs, vostè també ho sap.

Per tant, la LOFCA, s'ha de complir. I la LOFCA..., li recordo, senyor Mas, que a Catalunya, el 2004 –el 2004–, teníem 18.000 milions d'euros de pressupost; avui, tenim gairebé 40.000 milions d'euros, el doble de pressupost. Seguirem amb la cantarella que no hi han diners o, potser, és que no sabem gestionar els nostres diners? Perquè a Madrid, a les Balears, lamentablement, avui, ens passen, aporten més a la caixa comuna que nosaltres, i no els sento dir, jo, que el camí és Kosovo ni la independència. Simplement saben i assumeixen que són més rics com a ciutadans, que no com a territoris, i, per tant, jo estic encantat de contribuir més en una caixa comuna quan sóc i tinc més riquesa. El problema seria estar per sota. Per mi, el problema sincerament seria que Catalunya estigués a la cua. Prefereixo estar amb Madrid, amb les Balears, amb València que no estar a la cua. I, per tant, no donarem suport a privilegis fiscals a ple segle XXI.

La Unió Europea vol tancar, literalment, qualsevol tipus de privilegi territorial, qualsevol tipus de privilegi fiscal. Estem anant cap a una Unió Europea –o, almenys, alguns creiem que sí, cap a una Unió Euro-

pea— on hi hagi igualtat també entre els ciutadans i els seus territoris. I, per tant, nosaltres no podem donar suport a aventures que portin cap a una nova piloteta al pati que es diu «pacte fiscal» o que es diu «privilegi fiscal», però que no dona solucions.

Per tant, nosaltres, senyor Mas, en aquesta línia, no participarem de cap transició nacional; en tot cas, de transició de qualitat democràtica. Això vol dir un pacte contra la corrupció. Li ho vaig plantejar a la reunió que vam tenir en privat, i és condició també *sine qua non* per nosaltres per donar suport, un pacte contra la corrupció entre els partits polítics.

Vostès diuen que els discursos es mesuren per les seves paraules i pels seus silencis. Doncs, vostè, en el seu discurs d'hora i quart, no va dedicar ni un segon, ni un... —miri, amb el que ha caigut, eh?, en la darrera legislatura, del «Pretòria», del «Palau»—, ni un segon a oferir una proposta per sortir d'aquesta crisi de confiança que es diu «corrupció».

Per tant, senyor Mas, encapçali-ho vostè també, no es quedi intentant que això no es produeixi. Ho farem altres partits polítics i liderarem un pacte contra la corrupció. Jo li demano que s'hi sumi, perquè el pacte també serà entre partits, no només amb el Govern; per tant, sumi vostè també en aquest pacte.

Sumi vostè —i li ho demano— amb una llei electoral catalana, una llei electoral catalana que vostès i altres partits porten en el seu programa des de fa trenta anys. Fa trenta anys que vostès porten en els seus programes fer una llei electoral catalana. Vuit legislatures, senyors, i no han canviat una coma! No tenim llei catalana, de fet; tant autogovern i tanta independència i alguns no volen fer la llei catalana. És curiós, no?, que per a algunes coses no volem autogovern. Doncs, a veure si tenim autogovern per fer una llei catalana, que ho podem fer amb l'Estatut actual, i fem llistes obertes, i limitem els mandats en aquesta cambra i a la presidència, i som capaços de fer primàries obligatòries per llei, que alguns les fem i altres no les fan: obligatòries per llei, primàries als partits polítics i reduïm la despesa electoral. Això és una transició de qualitat democràtica, no cap a abismes, sinó cap a millorar la qualitat democràtica a Catalunya.

Per tant, li demano, senyor Mas, que es posicioni, si vol una llei electoral, amb quines condicions; si està disposat a formar part o no d'un pacte contra la corrupció, que l'encapçali si vol vostè també, com a president —seria bo que ho fes vostè—, però que altres partits ho farem, sí o no, hi sigui vostè o no hi sigui, perquè això ho podem fer també entre grups parlamentaris i entre partits polítics.

Per acabar, per tant, nosaltres no serem còmplices si vostè no es compromet a complir com a mínim l'Estatut vigent després de la sentència i la Constitució. Nosaltres volem que vostè es mulli directament, i encapçali una lluita contra la corrupció i per la llei electoral, una nova llei electoral, una llei electoral a Catalunya, en definitiva; i també volem que quedi ben clar que, en allò que ens posem d'acord, en allò que siguin pactes concrets, com el tema de la crisi o el tema de l'Administració o el tema dels funcionaris i del seu re-

coneixement, ens trobarà al costat, farem una oposició responsable, però molt exigent, senyor Mas, molt exigent. Perquè el que no li hem dit al senyor Montilla, que està aquí encara com a president, tampoc li permetrem a vostè des del punt de vista polític, si m'ho permet; és a dir, el que no hem acceptat del president Montilla, no ho acceptarem de vostè, com entendre. Per tant, nosaltres serem coherents i demanarem el mateix a vostè que al senyor Montilla, perquè vostès són un president que encara és president de la Generalitat i un futur president, si vostè aconsegueix la investidura.

Deixaré alguna de les qüestions per a la posterior rèplica, però, en qualsevol cas, vull deixar molt clar que nosaltres serem coherents, no jugarem a dobles discursos, no canviarem cromos, en definitiva. Votarem que no avui, i, si no hi ha cap canvi, si vostè no incorpora alguna d'aquestes propostes *sine qua non*, essencials per nosaltres, votarem que no dijous.

Només els demano als partits que s'estan pensant abstenir-se o donar suport a la transició nacional que s'ho repensin, si us plau, que hi ha més en joc del que sembla, i que, per tant, tinguin en compte, especialment el Partit Popular i el Partit Socialista, que, si vostès avalen això, estem seguint cavalcant cap a aquest abisme que bona part de la societat catalana no vol.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor president, senyor candidat.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rivera. A continuació, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Albert Rivera, sobre el tema de la cimera econòmica, vostè diu que no sigui una foto. Bé. Si no ha de ser una foto, millor que la treballem bé, vol dir que deixem-nos un temps per organitzar-la bé, perquè, si la improvisem ara, amb qui hi ha de ser i qui no hi ha de ser, només serà una foto.

Per tant, vostè diu: «Que hi hagin les entitats financeres.» Bé. Escolti'm, jo els faré una proposta; una proposta, doncs, que hi hagi d'haver qui hi hagi d'haver, però vostès saben perfectament una cosa: que, si vostès reuneixen cinquanta, seixanta, setanta, vuitanta persones en una trobada, si no s'ha fet una feina abans de preparació, doncs, és una foto. I una feina abans i una feina després. Per tant, si vostès ho volen organitzar bé, que jo hi estic d'acord, lògicament, aleshores s'ha de fer aquesta feina prèvia, i, en aquest sentit, com vostè comprendrà, convocar les entitats financeres, no hi ha cap problema.

Suposo que vostè, com a representant que és ja i que ha estat en els últims temps d'una part del poble de Catalunya, ja les ha anat a veure les entitats financeres. No deu esperar que ho facin els altres, vostè ja ho deu haver fet. Per tant, ja deu ser una mica conscient de quina és la situació de les entitats financeres; ja deu tenir les seves

pròpies idees, en aquest sentit, no? Joestic segur que, com que vostè aquesta feina l'ha feta, en algun moment, doncs, la compartirà també amb tots nosaltres.

Segona cosa. El tema dels consells comarcals, que vostè ha fet una interpellació molt directa en aquest sentit, no? Miri, jo crec que vostè té una visió molt estrictament barcelonina del país. Fins a cert punt, és normal, perquè els seus únics representants en el Parlament vénen de la circumscripció de Barcelona, i, com que no té un visió, segurament, més sencera o més homogènia del conjunt del país, es deu pensar que això dels consells comarcals són un invent que, en el seu moment, va fer el senyor Jordi Pujol per divertir-se, per posar gent, per posar uns quants càrrecs. (*Remor de veus.*) Ho veu? Van afirmant que sí. Molt bé.

Doncs, aleshores, jo només els demano una cosa: vagin durant una temporada a fer un recorregut per Catalunya, entrevistin-se, que no sé si ho han fet, amb els consells comarcals de tot signe i de tot color, perquè n'hi han de tota mena, i preguntin quins serveis presten.

Si vostès van al Consell Comarcal del Barcelonès, segurament arribaran a una conclusió que no acaba de tenir una gran raó de ser; però, si se'n van al Consell Comarcal del Solsonès, aleshores, potser, ho veuran diferent; i, si se'n van al Consell Comarcal de la Garrotxa, potser, ho veuran diferent; i, si se'n van al Pallars Jussà i al Pallars Sobirà, potser, ho veuran diferent, i, si van a veure el Consell General de l'Aran, potser, ho veuran diferent.

I, aleshores, una vegada hagin fet tot aquest recorregut, doncs, en parlem de si els consells comarcals tenen un sentit de ser o no des del punt de vista de la prestació de serveis mancomunats. Perquè, sap què passa? Que en comarques com, per exemple, el Solsonès, que li he esmentat abans, que hi ha una disgregació molt gran de masies, de petits municipis, de molts petits pobles, etcètera, algú ha de recollir els residus, algú ho ha de fer això, no ho pot fer cada ajuntament per ell mateix. I sap qui ho fa? El consell comarcal. I, com això, moltes altres coses.

Suposo que vostè no està en contra que algú reculli els residus en les comarques de Catalunya i altres coses. I això són els consells comarcals en gran mesura. Per tant, faci un judici una mica equilibrat i una mica correcte.

Jo sí que li admeto una cosa, ho he dit moltes vegades: a Catalunya no hi caben més administracions. Per tant, sota el Govern de Convergència i Unió no hi haurà administracions noves que no substituïxin administracions ja existents en aquest moment. Ho tenim claríssim, perquè no hi cap més despesa pública: en aquest sentit, no hi cap més burocràcia, no hi caben més papers, no hi caben més tràmits, que, finalment, tot això són impostos de cara al futur que, en aquest moment, la gent, doncs, tampoc pot assumir, si volem aixecar el país econòmicament.

Jo li agraeixo tots els oferiments que vostè ha fet de col·laboració i els recullo, perquè crec que són oferiments, doncs, fets amb un to per ajudar; ja vaig dir, ahir, que el nostre Govern vol ser ajudat.

En aquest sentit, doncs, tant la llei catalana electoral..., jo ja vaig dir ahir, clarament, en el meu discurs que nosaltresensem encetar aquest procés al començament de la legislatura, no haurem d'esperar a l'últim any, perquè, a l'últim any, aquestes coses es compliquen, ho haurem de fer des del començament.

El tema que vostè demana del pacte sobre la corrupció, doncs..., ja li vaig dir, quan ens vam reunir en privat, que jo espero les seves idees en aquest sentit. Nosaltres no tenim cap inconvenient que hi hagi, doncs, mesures que tranquil·litzin la població, des d'un punt de vista de la transparència i honestat del funcionament de les administracions en general i del Govern de la Generalitat en particular.

I un parell de temes més per acabar. Vostè diu: «Si no ens convenç molt d'aquí a no sé quan...» –suposo que dijous, si es fa una altra votació d'aquestes– «nosaltres no els donarem suport.»

Vostè, senyor Rivera, a nosaltres no ens donarà suport per a la investidura, no ens en donarà, ja li ho dic jo. I no ens en donarà, sap per què? Perquè, a nosaltres, això que vostè veu, aquest gran dimoni, aquest gran fantasma del nacionalisme, eh?, aquest Leviatan, aquest llop que s'ho menja tot, nosaltres a això, senyor Rivera, no hi renunciarem. Oi que ho entén? No hi renunciarem. I, com que no hi renunciarem, vostè, com que això ho considera, doncs, un gran daltabaix i una gran amenaça i un gran dimoni i un gran, com li deia, Leviatan, doncs, no ens podrà donar suport.

Però sap què passa? Que, si vostè té unes idees i no hi renuncia –i jo ho trobo lògic i ho respecto–, vostè ha d'entendre que els altres també tenim dret a fer el mateix: vostè explicarà unes coses, nosaltres n'explicarem unes altres, però nosaltres el que entenem per catalanisme forma part de la nostra raó de ser, i a ningú se li pot demanar que renunciï a la seva raó de ser, a les seves conviccions més profundes, equivocades o no. Vostè diu que estan equivocades. Miri, hi ha una petita diferència, que és que hi ha moltíssima gent de Catalunya, a la qual ens devem, que considera que deuen ser bastant encertades.

Jo també li demano una mica de reflexió en això, des d'un punt també d'una certa humilitat, perquè si resulta que hi ha 1.200.000 catalans i gairebé sempre més d'1 milió de persones que voten Convergència i Unió a les eleccions al Parlament de Catalunya, doncs, deu ser que una part important d'aquest país poc o molt es deu sentir identificada, des d'un punt de vista de projecte, des d'un punt de vista de sentiment, des d'un punt de vista d'arrels, des d'un punt de vista de tarannà, amb el que representa Convergència i Unió. I més després d'haver estat set anys a l'oposició. Alguna cosa hi deu haver, en aquest país, algun tipus de gent hi deu haver que s'identifica amb tot això. Jo, en aquest sentit, li demano que no ens faci renunciar a allò que per nosaltres és en bona part la nostra raó de ser.

I un parell de comentaris també en aquest sentit. Jo a vostè li sento sempre grans diatribes contra el nacionalisme, les fronteres, etcètera, no? No li sento mai el mateix discurs respecte als estats. Mai. El dia que vostès facin un discurs tan clar i tan rotund respecte a

l'Estat espanyol en la seva dimensió europea aleshores ens el començarem a creure, des del punt de vista d'aquesta filosofia, doncs, diguem-ne, tan madura que vostè intenta traslladar des d'aquest punt de vista que tot això dels nacionalismes, estats, etcètera, tot això són fronteres i muntatges administratius. No li ho he sentit mai, això.

És a dir, l'Estat espanyol té raó de ser per alguna motivació, diguem-ne, divina i resulta que Catalunya no té dret a existir des del punt de vista de la seva pròpia existència nacional? Perquè, és clar, tot això de Catalunya, senyor Rivera, no ens ho acabem d'inventar – no ens ho acabem d'inventar. Fa mil anys que existeix aquest país, exactament mil anys. I fa vuit-cents anys que s'utilitza una llengua que és la llengua catalana. Això no és una improvisació, no és un subproducte constitucional, no és una deriva o no és un invent, no és un caprici; és alguna cosa més que tot això. Igual que, doncs, la cultura castellana tampoc és un invent ni és cap caprici ni és cap deriva constitucional i mereix tot el respecte des de molts punts de vista, etcètera, no?

Per tant, jo li demano també, en aquest sentit, una mica, diguem-ne, de criteri comú respecte a què representa això que vostè en diu «les coses virtuals», no? Resulta que un discurs catalanista és virtual però un discurs que defensa l'Estat espanyol en el conjunt d'Europa no és virtual. Doncs, a veure si ens aclarim, perquè aleshores vol dir que vostè té una concepció radicalment diferent, però en funció de com es planteja cada una de les coses.

I finalment el tema de la llengua. Li llegiré unes declaracions, que no li haurien de passar desapercebudes, *del director de la Real Academia Española* –de la Llengua, s'entén, eh?–, el senyor José Manuel Bleca, que afirma que el català, diu ell, ha de sobreviure davant de la potència del castellà. Però no només diu això; diu literalment que la immersió lingüística... (*Pausa.*) Sí, home, està aquí; no diguin que no perquè està aquí. Diu que la immersió lingüística..., segurament no els agrada el que diu el director de la Reial Acadèmia Espanyola, però diu que la immersió lingüística és un bé a preservar; la immersió lingüística en català, diu, és un bé a preservar. Bé, no deu ser dubtós del catalanisme, del nacionalisme català, etcètera, no? I diu això. I sap per què ho diu? Doncs, perquè aplica el sentit comú, que desgraciadament és el menys comú dels sentits molt sovint. Però aplica el sentit comú. I amb aquest sentit comú el que ha entès el senyor Bleca, com molta altra gent, afortunadament, a Catalunya també, fins i tot gent castellanoparlant, és que l'única possibilitat o de les poques possibilitats que tenen determinada gent en el nostre país d'identificar-se amb allò que és arrel pròpia del país, que és la llengua, nervi central de qualsevol cultura, també de la catalana, igual que de la castellana o de la francesa, una de les poques possibilitats que tenen realment d'identificar-se plenament amb aquesta arrel i amb aquest nervi de la cultura allà on ells viuen i on han de desenvolupar les seves vides és precisament en l'àmbit escolar i en l'àmbit de l'ensenyament.

I què passa, al final? Doncs, miri, suposo que a vostè el que el preocupa és..., una mica com a mi, també, i

això ho devem compartir, que és que al final de l'ensenyament obligatori, als setze anys, els nois i noies del nostre país i de la resta de l'Estat espanyol haurien de tenir uns millors coneixements lingüístics de totes les llengües; a casa nostra del català i del castellà, i a la resta d'Espanya, del castellà. Probablement els nivells lingüístics que tenim són insuficients en tots aquests idiomes, i evidentment un desconeixement massa fort també de les llengües estrangeres. Aquest és el tema. Però vostès recordin –no oblidin mai això– que el sistema d'ensenyament a Catalunya permet que, quan es comparen les notes de castellà que treuen els nois i noies als setze anys a Catalunya amb les notes de castellà que es treuen a Salamanca i a Valladolid, les notes són pràcticament les mateixes. Per tant, el problema de si es coneix millor el castellà o pitjor el castellà no és d'immersió lingüística en català; deu ser d'altres coses, perquè afecta Catalunya i afecta la resta de l'Estat espanyol, que no té immersió lingüística en català, com és ben evident. Jo els demano, senyor Rivera, que en aquests termes també hi pensin, si el que es vol és aplicar una mica el sentit comú a les coses.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Diaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable president... Senyor Mas, candidat, miri, breument, en aquest temps que tinc. Respecte a això últim que ha dit, respecte al tema de la immersió, és molt senzill: vostè em pot citar el director de la Reial Acadèmia, que no ha dit exactament això que diu vostè, ha dit que el català ha de ser llengua vehicular, com també ho defensa Ciutadans. El que passa, que el castellà també ho pot ser. I vostè ho deu saber perquè, sense anar més lluny, els seus fills i molts altres fills d'aquesta cambra també ho apliquen a les seves escoles privades. Per tant, no m'estic inventant res, està tot inventat: és el que algunes escoles privades fan amb els seus fills, a la pública. És molt senzill. I pensi-ho vostè també. I ara serà vostè president, si surt d'aquesta investidura. Per tant, ara vostè suposo que a l'escola pública voldrà allò que vostè vol personalment, no?, dic jo. Llavors, suposo que voldrà que tots els nens puguin estudiar..., no el resultat final, sinó com a dret, puguin estudiar també en les llengües oficials d'un país, que en aquest cas són dues. A Catalunya i a tot Espanya són dues... Aquí, a Catalunya, són dues, que són el català i el castellà.

Jo li he llegit una sentència; miri si és una cosa objectiva. Jo no li he llegit l'opinió de ningú. Li he llegit una sentència que vostè, com a poder públic, ha d'acatar i fer complir; és molt més senzill que l'opinió. Jo li puc llegir aquí l'opinió del Mario Vargas Llosa sobre el nacionalisme, però no té valor; té valor subjectiu però no té més valor. Ara, una sentència judicial és molt clara, eh?, no hi han opinions, no és opinable, és una sentència que vostè ha de complir.

Per tant, vostè em porta les declaracions del director de la Real Academia, jo li puc portar el senyor Vargas Llosa o qui vostè vulgui, però jo li he llegit una sentència i avui n'han sortit dues més dient que han d'haver-hi dues llengües vehiculars. Senyor Mas, és tan senzill com complir-ho.

I, per altra banda, vostè feia referència també al tema dels consells comarcals. Tornem a això. Miri, sap què passa?, que jo li estic demanant que redueixi estructures polítiques, bombolla política. Els serveis –vostè ho sap perfectament, no juguem, no fem trampa amb això– els poden prestar mancomunitats de serveis entre municipis. Està tot inventat això, eh? No cal tenir quaranta consellers i escaig en un consell comarcal i no sé quants càrrecs polítics. És tan senzill com que els pobles o els micropobles o els pobles d'una determinada comarca es posin d'acord i facin el servei, en aquest cas, de recollida d'escombraries, puguin fer un servei de transport escolar, que són molts els serveis que ofereixen aquests consells. No cal bombolla política. Ja sé que alguns dels que estan aquí formen part d'aquests consells comarcals; doncs ho sento, però la cosa està molt «apretada» i també s'hauran d'estrènyer el cinturó aquells que estan com a consellers als consells comarcals. És així. Estem aquí reduint serveis socials, pensions i altres qüestions i resulta que no podem privar uns partits polítics que puguin ser presents en algunes institucions o que es puguin reduir aquesta bombolla.

Jo li demano, senyor Mas, que vostè ho sap millor que jo, que ha estat en un govern..., que es poden prestar serveis i no calen segons quines estructures polítiques.

I vostè ha posat l'exemple amb les vegueries, amb la qual cosa jo he entès del que vostè diu, crec, que vostè no posarà en marxa les vegueries si no es suprimeixen les diputacions. I com que això no depèn, com vostè sap, d'una llei catalana, sinó d'una llei orgànica, no es poden posar en marxa dues administracions. Crec que per això hi van votar en contra vostès, igual que nosaltres. Per tant, benvinguda sigui aquesta raó per no posar en marxa les vegueries.

Per altra banda, altres qüestions que m'han quedat abans, de rèplica, i que volia comentar. Respecte al que li he ofert abans, a mi m'agradaria que també..., si pogués concretar o com a mínim comprometre's, no només amb el nostre grup, sinó amb d'altres, en aquesta modificació que dèiem de la Llei hipotecària. Hi ha un problema molt greu avui dia que estan patint moltes famílies, que és que tenen una situació en què, després que sigui executat el seu pis, encara tenen un préstec; encara d'haver perdut la garantia, casa seva, encara han de seguir pagant un préstec. Això és un problema molt greu, que no és només de Catalunya, és de tot Espanya. Però això mereix una modificació de la Llei hipotecària, que necessitem consens aquí i també que les Corts vulguin fer-ho. Jo crec que és el moment de fer-ho si parlem de crisi.

Vostè m'ha dit que si jo he parlat amb les entitats financeres. Doncs, miri, jo tinc, com vostè sap..., no només hi he parlat, sinó que jo sóc encara, formalment, en excedència, treballador d'una entitat financera i sé perfectament quina és la situació de les entitats finan-

ceres, com ho sap vostè igual, o millor, que parla amb el president del Cercle d'Economia, cosa que jo no faig, per tant..., no ho faig perquè no estic convidat, no per una altra cosa. Llavors, a vostè, que és el futur president, que, a més, tindrà com a assessor el Cercle d'Economia, li demano que aquestes caixes, sense demagògies, sense populismes, però amb realisme, doncs, formin part d'aquesta cimera. Té vostè raó, les coses s'han de fer ben fetes, i, per tant, no hi posem una data immediata. Però sí que seria bo que els ciutadans tinguin la sensació que els seus responsables públics també es comprometen i també «apreten», si em permet l'expressió col·loquial, aquelles entitats que poden fer alguna cosa. Sé quina és la situació de les nostres caixes i bancs, però també és ben cert que si l'ICF ha d'obrir l'aixeta, les garanties, la solvència, la flexibilitat dels crèdits, és fonamental que les entitats formin part d'aquest pacte; si no, vostè pot incrementar, com vostè sap, el doble, el triple el pressupost de l'ICF i no servirà per a res, perquè la garantia i la solvència la mesuraran les entitats financeres.

Per tant, parlem, parli vostè, si és finalment el president, amb les entitats financeres perquè això com a mínim formi part..., i que no hi hagi la sensació que aquí sempre paguen els mateixos la festa quan s'ha acabat. Però la sensació és que la festa l'hem de pagar entre tots. I que, per tant, aquests bancs i caixes que han rebut 50.000 milions d'euros, recordo, d'aval del senyor Zapatero i del senyor Rajoy al Congrés dels Diputats també formin part de la solució i també formin part i estiguin asseguts a la taula.

Una altra qüestió, també, que li deia abans amb relació al pacte contra la corrupció i per la transparència. A mi m'agradaria, senyor Mas, com li vaig dir en privat i li he dit avui en públic, que això formi part de la cambra, que no sigui només una qüestió d'un partit que proposa, sinó que sigui el president que ho encapçala. Tenim una entitat que és l'Oficina Antifrau, que ja existeix. Col·laborem perquè els partits siguem els primers interessats a detectar si hi ha corrupció o no en un partit polític, en un grup parlamentari, en un ajuntament. I siguem nosaltres els primers interessats a acabar amb aquesta xacra; que no sigui el jutge o la fiscalia qui hagi de dir: «Això està passant.» Intentem-ho, comencem. No ho hem provat. La feina que s'ha fet fins ara s'ha demostrat insuficient. Per tant, hem de fer canvis.

El segon problema dels catalans, segons el CEO de fa sis mesos, eren els seus representants polítics, la confiança en els seus representants polítics. I no val tornar a passar la piloteta a l'altre costat del sostre. Necessitem una llei electoral, que jo li proposo que l'obrim en aquest primer període de sessions. És a dir, a partir del gener, aquest període de sessions, obrim la ponència, reprenem la ponència que teníem, que va fracassar finalment, reprenem la ponència de la llei electoral. Ara. Vostè diu que no vol fer-ho al final; fem-la ara. Jo li proposo i li faré arribar abans que acabi aquest any una proposta perquè se la llegeixi d'aquest pacte anticorrupció que li deia, perquè vostè el primer..., que ha de ser el president o segurament el futur president, tingui constància de què proposem, per esmenar, per parlar-ne, per debatre, per asseure'ns, per al que si-

gui. Però jo li faré arribar, com em vaig comprometre en aquesta reunió, aquesta proposta de pacte anticorrupció, de document base per a aquest pacte, que crec que seria bo per a tots els partits polítics.

I finalment, respecte al que deia vostè que votarem o no en contra en aquesta proposta. Jo quan li deia que esperarem a dijous no és perquè dubti del que vostè ha dit aquí. Ja sé el que ha dit. El que jo li dic, senyor Mas, és que vostè és el candidat, no sóc jo –ja li ho ha dit algun altre representant–; és vostè que ha de buscar el suport de la majoria, és vostè que ha de saber que ha guanyat però no amb majoria absoluta, és vostè que ha de saber administrar amb humilitat, com deia ahir. I aquesta humilitat forma part també..., evidentment el grup que té menys representants, tota la humilitat del món. Però li recordo que vostè ha de governar com a mínim per una majoria absoluta, com a mínim. Jo no sé si ho farà per a tots, però com a mínim per una majoria. I això implica que vostè, d'aquí a dijous, si vol incorporar..., o si vol tenir una majoria absoluta a la cambra, o vol tenir que no hi hagi una oposició en aquest cas major per tenir majoria simple, necessitarà incorporar algunes qüestions dels grups, dels discursos que hem fet aquí. I jo li n'he proposat algunes; altres líders també ho han fet, d'altres partits. Per tant, jo li demano que, d'aquí a dijous, que és la votació de la segona volta, doncs, si s'hi poden incorporar o no.

Que no incorpora allò que és essencial per a nosaltres? Doncs, hi votarem en contra, no passa re. Vull dir, és legítim representar els seus votants, però vostè em demanava que reflexionés sobre l'oportunitat que vostè renunciï als seus principis. Té vostè raó, però si vostè vol governar, és vostè que haurà de cedir en algunes coses per tenir majoria, no m'hi presento jo de candidat. Per tant, si m'hi presentés jo, si tingués el suport que vostè té de seixanta-dos escons, segurament les coses serien d'una altra manera, però és vostè i, per tant, és vostè qui haurà de renunciar a algunes coses, no ens demani als que estem a l'oposició –i amb menys escons– que renunciem a les nostres propostes, que les volem incorporar al seu programa, fixi's. O sigui, li demanem que incorpori coses al seu programa de govern, no li demanem simplement el no pel no. Per tant, jo crec que aquesta reflexió, és vostè el primer que l'ha de fer com a candidat.

Finalment per recordar..., i finalment la posició del nostre grup, nosaltres, i faig una instància també aquí a altres partits que tenen a veure..., no volem seguir..., vostè deia que el nacionalisme va implícit a Convergència, és cert, i nosaltres no hi estem d'acord i per això, si no canvia res d'aquí a dijous hi votarem en contra. Però demano a altres partits que diuen no ser nacionalistes o que ho han estat un temps però tenen per veure què volen ser de grans, jo els demano i explícitament els dic als membres del Partit Socialista –que em consta que hi han alguns diputats, doncs, que no ho són o no volen seguir en aquesta línia–, els demano també una reflexió perquè vostès, el Partit dels Socialistes de Catalunya, són molt necessaris a Catalunya per formar majories, i jo els demano que pensin quines majories volen formar en un futur, els ho demano, que reflexionin. Quines són les majories? Donar vist-i-plau a la transició nacional?

Aquestes són les majories? Estar a l'oposició sempre que Convergència governi? O volen fer vostès o ser capços de liderar alguna proposta o alguna majoria diferent a la que s'ha produït fins ara? Fins ara hem tingut Convergència i tripartit, i hi ha possibilitats que hi hagin altres majories a Catalunya?

I al Partit Popular també els ho demano i els ho prego, reflexionin vostès si la majoria ha de ser sempre la «sociovergència» o la «pepevergència». Bé, doncs ni «sociovergència», ni «pepevergència», potser en un futur, si la transició nacional o el Kosovo és el model a seguir per a alguns, potser algun dia a Catalunya haurem de dir alguns que no volem seguir jugant el joc de transicions nacionals, d'independentisme i d'aventures; potser algun dia ens haurem de plantar, potser algun dia haurem de sumar altres majories.

Avui és evident que no les tenim, però potser algun dia és així, o potser el senyor Mas o Convergència algun dia s'adonen que la majoria social catalana no vol aventures, ni vol confrontació, ni vol aixecar fronteres, ni vol donar joc a altres formacions polítiques, sinó simplement el que volem és conviure amb el que tenim, que som una comunitat autònoma –i acabaré, senyora presidenta–, una comunitat autònoma entre les tres regions europees amb més autogovern d'Europa avui dia, una comunitat autònoma que ha prosperat, que tenim una crisi però que ens en sortirem, i que també tenen aquesta crisi moltes altres parts d'Espanya, no és només un problema català; també tenen dèficit altres comunitats, també tenen problemes amb les finances, també tenen problemes altres comunitats autònomes i no es resol sempre amb aixecar fronteres, es resol gestionant millor, es resol buscant consensos i buscant els punts que ens uneixen als catalans. I aquests punts avui són la crisi econòmica, acabar amb l'atur, tirar endavant moltes i moltes empreses que vinguin i vulguin venir a Catalunya per instal·lar-se i crear llocs de treball. Aquest és el punt comú que tindrem, segurament, bona part d'aquesta cambra.

Aquí ens hi trobaran i en les aventures de transicions nacionals, de plans Ibarretxe i de sortides de to no ens hi trobaran, ja ho saben. Nosaltres hem estat coherents sempre i, per tant, no enganyem ningú en aquest sentit. Ja ho saben, ja ho ha dit vostè, senyor Mas: «No ens hi donaran suport.» Vostè ho té més clar que jo, fins i tot.

Per tant, en aquest sentit compti per a allò que necessita, però ja té el nostre no clar, perquè el model de societat, el model d'estat, el model de dividir catalans...

La presidenta

Senyor Rivera –senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Acabo, presidenta..., entre els que volen i no volen la independència no és el nostre model. El nostre model és el de la convivència.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyor president.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'illustre senyor Oriol Pujol, president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Oriol Pujol i Ferrusola

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president, consellera, consellers, senyors diputats, senyores diputades. En primer lloc, permetin-me que aprofiti les meves primeres paraules per felicitar la nova presidenta del Parlament. Per primera vegada una dona presideix aquesta institució i, des de Convergència i Unió, ens en sentim orgullosos. Orgullosos de la seva trajectòria, del seu compromís amb Catalunya i el seu compromís amb les seves institucions. Estic convençut que la senyora De Gispert, tota la Mesa que ella presideix, serà una mesa que deixarà petjada i estic convençut que la presidenta actuarà com a presidenta de tots.

Catalunya ha escoltat la veu d'un president i aquest es diu Artur Mas. El senyor Mas s'ha considerat hereu de tots els seus antecessors, dels que pretén heretar-ne el millor, de Prat de la Riba, del president Macià, del president Companys, del president Irla, del president Tarradellas, del president Pujol, del president Maragall i del president Montilla.

I ens ha dibuixat un full de ruta clar i precís per donar resposta als reptes del nostre país, ho ha fet estenent la mà des de la humilitat, des del reconeixement de la necessitat de sumar tots els esforços possibles per treure Catalunya del sot on és. Ha marcat clarament les seves prioritats de Govern que, com no podia ser d'una altra manera, passen per fer front a la crisi econòmica en primer terme. Una crisi que ens ha colpejat durament i a la qual cal fer front des del Govern, però que fa necessària una acció conjunta de tot el país.

Celebrem en aquest sentit que el senyor Artur Mas ja hagi assenyalat el camí, amb la voluntat d'encapçalar un govern de Catalunya rigorós i seriós, ho repeteixo, un govern rigorós i seriós, treballant per objectius de país, superar la crisi econòmica i reduir l'atur com a prioritats. Reconeixem, però, que a la crisi econòmica l'acompanyen dues crisis igualment greus: la de la relació de Catalunya amb l'Estat i la crisi de valors i actituds.

Destaco aquí un objectiu ambiciós –molt ambiciós–, forjat des del mestratge dels qui el van precedir i també des de la demanda clara i inequívoca d'un país que demana més llibertat. Catalunya ha d'encetar la seva transició nacional. Més que objectius de govern, objectius de país –remarcava Artur Mas, que s'ha definit senzillament com a servidor d'aquest país.

Em permetran que abans d'entrar a exposar la conformitat que vostès deuen pressuposar del Grup de Convergència i Unió amb l'exposició feta pel senyor Mas, faci una petita valoració del moment.

Al meu modest entendre, amb aquesta sessió d'investidura, aquest Parlament fa un acte de coherència. Sempre he considerat que un dels actius en política ha de ser la coherència. Si alguna cosa ens han ense-

nyat a la gent de Convergència i Unió aquests anys a l'oposició, si alguna lliçó hem après, per tant, si algun consell humilment podem donar al conjunt dels grups parlamentaris que pel que sigui no han obtingut els resultats que esperaven, és el de mantenir-se fermes en les pròpies conviccions i actuar en coherència amb aquestes. És aquesta coherència la que fa que els projectes polítics puguin superar els moments difícils, la coherència d'allò que es diu amb allò que es fa, la coherència entre el que es pensa i el que es plasma en realitat.

I avui vull dir aquí que és coherent, i ho repeteixo, al meu entendre, que el líder polític que ha guanyat les eleccions pugui presentar la seva candidatura a la presidència del Govern de la Generalitat de Catalunya, pugui, davant el poble de Catalunya, exhibir quin és el seu programa de govern i les seves prioritats en l'acció política. No nego que d'altres formes siguin lícites, legals o legítimes, però simplement vull recordar que en la seva incoherència inicial altres fórmules incorporaven ja la llavor del seu mateix final.

Entrant en el moll dels àmbits de treball del futur Govern, el senyor Mas ens ha marcat vuit eixos de treball que proposa. Ja havia avisat, el senyor Mas, que el resultat electoral legitimava a Convergència i Unió i a ell mateix a exposar i a detallar el programa electoral sense retalls ni condicionaments: economia i empresa i ocupació; educació; sanitat; polítiques socials i de família; seguretat; política territorial i sostenibilitat; administracions i, efectivament, nació. Compartim plenament la seva estructura i el seu contingut, configuren el programa electoral dels seixanta-dos diputats de Convergència i Unió que tinc l'honor de representar.

No és «baladí» que en l'àmbit d'economia s'hagin introduït els conceptes d'empresa i ocupació en la batalla per a la reducció de l'atur, són els emprenedors i les nostres empreses els que han d'actuar com a agents principals. Des del Govern cal treballar per fer possible l'accés al seu finançament i millorar també la seva liquiditat. En aquest àmbit celebrem l'aposta del senyor Mas per una política d'aval públics especialment dirigida a les petites i mitjanes empreses, que són les que tenen més dificultat per accedir al crèdit.

Tot i la situació de crisi, Catalunya encara disposa –ho ha dit tothom, tots els grups parlamentaris– d'un teixit productiu força important, amb una capacitat d'exportació per sobre de la mitjana de l'Estat, cal, però, una actitud diferent per part del Govern.

El senyor Mas incorpora un concepte conegut, interessant i, al nostre entendre, poc practicat els darrers anys, un govern *business friendly*, que, dit en català, és un govern amic de l'activitat econòmica, un govern que no posi traves, sinó que faciliti la consecució de projectes empresarials i, per tant, la generació de llocs de treball.

És bo també que ens fixem en la voluntat de superar l'espiral de crisi a través d'una espiral de prosperitat i apostar pel canvi de paradigma en el sector productiu amb les tres is: la i d'internacionalització, la i d'innovació, la i d'infraestructures. En un moment de pocs recursos econòmics cal un govern que tingui clares les

prioritats i que prioritzi les seves apostes en funció del retorn que aquestes tenen cap als ciutadans.

L'economia i el treball són els pilars del programa amb què Convergència i Unió es presentava a les eleccions i el discurs del senyor Mas posa de manifest un full de ruta clar.

L'altre gran eix del nostre programa electoral és l'educació. El senyor Mas ens planteja un repte de país absolutament fonamental: reduir la nostra taxa de fracàs escolar a la meitat, en el termini dels propers vuit o deu anys. Ja li dic des d'ara, senyor Mas, que té a la seva disposició els seixanta-dos diputats de Convergència i Unió, i espero que els de la resta de la cambra, per tal d'assolir aquest objectiu. Aquest ha estat un àmbit de treball conjunt en el passat, d'acció responsable, de la qual ens sentim partícips i en reclamem correspondència.

Vull recordar que el molt honorable president de la Generalitat, senyor José Montilla, va qualificar la Llei d'educació com la més important de la legislatura, per tant, la més important del seu mandat. Aquesta és una llei, recordem-ho, que va esdevenir una llei de país gràcies al suport de Convergència i Unió, del Partit Socialista i d'Esquerra Republicana.

Parlar d'educació és parlar, per tant, de futur en termes individuals i col·lectius, una nació formada és una nació d'homes i dones més lliures i aquesta és una de les aspiracions més nobles de l'acció política.

El senyor Mas ens parla d'un model educatiu d'interès públic on els pares i mares siguem coresponsables i primers actors en l'educació dels nostres fills. Un model on la recerca del talent i l'excel·lència siguin objectius dels nostres centres educatius. Compartim també la possibilitat que els pares i mares puguin escollir el centre on volen formar els seus fills, fins i tot des del moment del seu naixement. Alguns titllen aquesta proposta d'elitista, ans al contrari, actualment les persones amb més recursos, les famílies amb més recursos, ja poden triar. És aquesta, per tant, una mesura en benefici de les famílies amb menys recursos i amb menys possibilitats.

Una escola catalana trilingüe. Aquesta frase defineix clarament el nostre model. És responsabilitat del Govern de la Generalitat fixar un currículum lingüístic que permeti, com deia ara fa ben poc el senyor Mas, que un cop finalitzat l'ensenyament obligatori els nostres alumnes dominin el català, el castellà i l'anglès. Agafant les paraules del candidat, tot el món educatiu és un model..., és la necessitat d'un model socialment just i nacionalment necessari.

Pel que fa a la salut, el senyor Mas ha fet un exercici de gran responsabilitat, els agrairia que ho reconeguessin, no és fàcil i jo no he escoltat mai un candidat a la presidència de la Generalitat parlar d'ajustos del sistema, però la situació actual ho requereix. Cal preservar el nostre sistema nacional de salut i per a això caldrà una gran complicitat de tots –polítics i professionals– per definir un sistema sostenible.

«La nació comença amb les persones i són les persones», ens ha dit el senyor Mas. Sens dubte les políti-

ques socials i de família entronquen clarament amb el pensament catalanista i personalista, i és un eix fonamental del nou Govern. Ho ha dit per activa i per passiva.

Pel senyor Mas, la millor política social és la generació de riquesa, per tal de poder-la redistribuir de la manera més justa possible. Considerem essencial el plantejament que fa el candidat de recuperar el percentatge de despesa en polítiques socials, situant-lo al voltant del 55 per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Celebrem també una altra decisió: la creació d'un marc propi de regulació de l'autonomia personal, amb una llei d'atenció a la dependència catalana.

Ens diu el candidat que les polítiques de família i la natalitat seran una prioritat. Hi coincidim plenament. Des de Convergència i Unió considerem la família l'eix vertebrador del nostre model social. L'individu, al nostre entendre, troba en aquest àmbit la xarxa necessària per créixer i desenvolupar-se. El nostre humanisme, la nostra concepció del món parteix dels elements que ens identifiquen, que ens fan propers entre nosaltres, i això sense la família, amb independència de la seva composició, no té plasmació real.

El senyor Mas ens ha parlat també de seguretat com a garant de la nostra llibertat. En aquest àmbit considerem molt encertat l'esforç per recuperar el prestigi i l'autoestima del nostre Cos de Mossos d'Esquadra. Cal recuperar la confiança en la nostra policia i dotar-la de les eines necessàries per a la seva feina.

Permetin-me, però, que en aquest àmbit tingui també una especial atenció amb el nostre Cos de Bombers i d'Emergències. El candidat assumeix un compromís, impulsat en l'anterior legislatura pel grup que represento, de donar compliment a les recomanacions sorgides de la Comissió d'Investigació sobre l'Incendi d'Horta de Sant Joan. Crec que és el millor homenatge que podem fer tots plegats als cinc servidors públics, als cinc bombers que van perdre la vida defensant el nostre territori i la seva gent.

En l'àmbit de les infraestructures, crec que es pot resumir el que ha dit el senyor Mas en una frase: el futur Govern de la Generalitat plantejarà les infraestructures que el país necessita. Aplaudim la seva voluntat de tenir un país connectat i, sobretot, que el Govern de la Generalitat tingui poder de decisió en la gestió d'aquestes mateixes infraestructures. Gestió i inversió seran dues cares d'una mateixa moneda; un país amb un disseny d'infraestructures racional i una gestió més pròpia dels nostres recursos, prioritzant, això sí, les inversions que garanteixin un millor rendiment en termes de creixement econòmic.

Compartim també la voluntat del candidat de reformar l'Administració pública. Al final ja ens coneixem les tres as d'Artur Mas: una administració més àgil, més austera i aprimada. El nostre compromís de reducció del 25 per cent dels alts càrrecs i la política de reducció de la despesa formen part de l'exemplaritat en matèria d'austeritat que ha de presidir el futur Govern.

Fixin-se en el sentit institucional de qui ahir ens parlava: res del que ha funcionat ha de ser tocat. Sentit institucional també en el reconeixement a una bona tasca, materialitzada en alguns governs anteriors; ho diu qui era cap de l'oposició i aspira a ser president de Catalunya. El Pacte nacional per a la recerca de l'any 2008, un bon pacte. El Pacte nacional per a la immigració, del mateix any, un bon pacte, i molt necessari. La Llei d'acollida, una bona llei que pretindrà desplegar. Com també ho és, per què no dir-ho?, la Llei del cinema. I la Llei d'educació, ja ho he dit, una llei de país. Però també són bons els acords derivats del Ple monogràfic d'agricultura, o les millores acordades pel Cos de Bombers i Emergències derivades de la comissió dels focs d'Horta de Sant Joan. Sentit institucional.

Finalment, dins del seu discurs, i no tant com un eix, sinó com la raó de la nostra acció política, Artur Mas ens ha parlat de nació, de les nostres institucions, del nostre autogovern; en definitiva, de la nostra configuració com a país. El senyor Mas ens ha convidat a començar un nou camí, a encetar la nostra transició nacional, basada en el dret de decidir i en el pacte fiscal com a primer objectiu. No ho planteja, el senyor Mas, per regalar-nos les orelles, ni per competir amb ningú, sinó davant l'evidència de la sentència del Tribunal Constitucional com a colofó a un llarg procés on finalment l'Estat ens ha deixat clar que difícilment vol ser canviat i que cal, per tant, una nova actitud per part de les forces polítiques catalanes.

És important, considero molt important que qui aspira a ser el cent vint-i-novè president de Catalunya digui que els catalans i les catalanes tenim dret a fer preguntes i rebre respostes clares sobre la nostra llibertat. I afegeix: «Els catalans tenim el dret democràtic a decidir el que més ens convé com a poble.» Convergència i Unió, en el seu programa electoral, incorpora el dret a decidir, sense límits. I el candidat referma aquesta voluntat, tot determinant que cal exercir aquest dret en aquells àmbits on el consens sigui més ampli.

A hores d'ara, aconseguir un nou pacte fiscal per tal que puguem gestionar els nostres propis recursos és un clam de la majoria del poble català. Convido, doncs, a la resta de formacions polítiques a sumar-se a la petició del senyor Mas, per tal de poder fer un gran front comú en defensa dels interessos del nostre país. M'agradaria especialment que, tret dels partits que ja han manifestat la seva voluntat, i dirigint-me clarament a socialistes i populars, també s'hi sumessin, tal com ja fan defensant sistemes similars a altres parts de l'Estat.

El candidat també ha fet referència a la nostra cultura, a la nostra llengua, la catalana, aspectes que compartim plenament i que en la seva defensa i promoció trobarà tots i cadascun dels membres d'aquest grup parlamentari que represento, un inequívoc compromís cívic amb el català, i que esdevingui encara més una eina de prestigi moral.

Crec, sincerament, que el senyor Mas ha fet un discurs eloqüent pel que fa referència a l'acció del futur govern, però, sobretot, el que és més important és el perfum que ha destil·lat la seva intervenció: la voluntat

de ser el president de tots els catalans i de totes les catalanes, sense adjectius, sense etiquetes. Un govern de la Generalitat que ni més ni menys..., on l'àmplia majoria dels ciutadans s'hi puguin sentir representants, tot i que no hagin votat la nostra formació política. Un Govern amb un únic projecte de país, cohesionat i fort, i amb la capacitat de lideratge que ahir ens va fer palesa el senyor Mas. No vol governar contra ningú, sinó a favor del país.

Com bé deia el bon amic i patriota David Madí fa pocs dies, aquí (*remor de veus*)..., aquí no hi ha... (*persisteix la remor de veus*), aquí... –que ningú es despisti–, aquí no hi ha botí per repartir, sinó país per aixecar. Aquesta és l'actitud amb què se'ns presenta Artur Mas, aquesta és l'actitud de la gent de Convergència i Unió. És l'actitud que ens permet dir que el més decisiu no serà si el Govern té èxits, sinó si el país i la seva gent tenen èxit. Serà aleshores quan el Govern i el seu president haurem estat gent de profit.

Artur Mas reclamava una majoria àmplia, i el poble de Catalunya la hi ha donat. Per tant, a ell li pertoca poder formar govern, el govern fort que des de Convergència i Unió considerem que el país necessita.

He escoltat amb atenció totes i cadascuna de les intervencions dels diferents grups de la cambra. Tots han fixat la seva posició; han marcat els seus objectius com a partits per a aquesta legislatura, tots han refermat les seves diferències i han compartit en part alguns dels propòsits del candidat. Tot això és lícit, forma part del joc democràtic, i és bo que la ciutadania conegui els diferents postulats i criteris de les forces polítiques.

Ara bé, els demano humilment que sàpiguen estar a l'alçada de les circumstàncies, a tots. Com bé ha dit Artur Mas, Catalunya és una idea en moviment. Per tant, els demano també aquesta capacitat de moure's dels seus propis estereotips. Catalunya necessita la complicitat de tots per tirar endavant. El candidat els ha estès la mà, tant en el contingut del seu discurs com en les formes d'aquest. Acceptin aquesta mà estesa, posin els interessos del país per sobre dels legítims interessos dels seus partits.

Iniciem, doncs, una nova etapa. El senyor Mas sap que disposa del suport d'aquest grup parlamentari per endegar-la. Confio que la resta de formacions polítiques iniciïn també aquesta nova etapa amb ànim constructiu, amb voluntat de fer d'aquest Parlament una eina de construcció d'un nou temps, d'una nova realitat. El país ens ho demana, la gent ens espera, cal albirar un nou horitzó sense límits, però tots junts. Amb un nou lideratge, sí, però on tots i cadascun dels catalans i de vostès s'hi puguin sentir confortats.

Amb Artur Mas, Convergència i Unió va endegar un camí ara fa nou o deu anys. Ha estat un camí difícil; un camí, però, que ha forjat l'esperit del nostre grup. Em permetran un moment de record per a tots aquells que ens han acompanyat en aquesta travessa. I veig moltes cares, avui; per sort, també n'hi ha moltes de noves, però també vull recordar els que ja no hi són, eh?, però que tanta i tanta i tanta feina han fet.

Avui, després de set anys, Artur Mas ha proposat la seva investidura com a president del país. També és –i ho entendran– un moment especial per a mi. Tinc la gran sort de ser avui aquí representant Convergència i Unió en el procés d'investidura que pot portar de nou a una persona del nostre grup parlamentari a ser president del nostre país. És un moment d'emoció, d'emoció continguda, d'aquella emoció llaurada al costat de tanta i tanta gent durant tots aquests anys, de tants i tants catalanistes i nacionalistes, de tantes dones i homes de la nostra formació i de fora d'ella que ens han empès fins aquí, fins al dia d'avui.

És bo recordar al mateix temps, per un costat, la força de les nostres conviccions, que en els pitjors moments eren mantingudes amb pastilles d'autoestima. Nosaltres no érem el problema de Catalunya. Per un altre costat, els comentaris molt sincers, molt forts, de tanta i tanta gent que ens deia: «No defalliu. El país hi és, i la gent hi és.» Entendran, per tant, que per a un catalanista com jo, per a una formació com la nostra, aquest és un moment transcendent que ens marcarà per sempre.

Senyor Mas, Artur, compta amb nosaltres. El país ha optat pel canvi. Entenem l'enorme responsabilitat que té i coneixem la seva ferma voluntat per dur-la a terme. Deixi'm acabar manllevant-li unes paraules, senyor Mas. Aquests seixanta-dos diputats que avui tinc l'honor de representar formen part d'un exèrcit no pas derrotat, sinó al servei d'una causa invencible, la causa de la nació catalana, una causa que molts i moltes catalanes han defensat al llarg de la nostra història.

Aquests darrers set anys han tingut i tenen un sentit, anys d'aprenentatge a l'oposició. Hem après del nostres errors, hem après que no val la pena lamentar-se, sinó il·lusionar-se amb el futur. Tot aquest camí ens ha servit de molt, ens ha servit per treballar cada dia, amb il·lusió, amb esperança, amb rigor, amb humilitat, per aixecar Catalunya, per fer possible tot allò que tants volem, que tants somiem i que entre tots aconseguirem: una Catalunya millor.

El 28 de novembre el poble de Catalunya va determinar que el candidat de Convergència i Unió havia guanyat les eleccions. Vostè ha mostrat a aquest Parlament i al poble de Catalunya que avui ja no és aquell candidat d'un partit, sinó el futur president de tots els catalans.

Molt honorable president, molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Oriol Pujol. El candidat no pren la paraula? *(Pausa.)*

Doncs, fem la crida a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, finalitzades les intervencions dels portaveus dels grups parlamentaris o dels seus presidents, es procedeix a la votació.

Aquesta presidència fa avinent a la cambra que, per a aquesta sessió plenària la senyora Laura Vilagrà,

de baixa per motius de maternitat, ha delegat el seu vot en favor de la portaveu del seu grup parlamentari, l'honorable senyora Anna Simó, i votarà en el seu nom quan sigui cridada la senyora Vilagrà.

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i el Govern i l'article 128.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè resulti investit el candidat ha d'obtenir els vots de la majoria absoluta. Aquesta elecció comporta alhora l'aprovació del programa de govern.

D'acord amb l'article 89 del Reglament, la votació és pública per crida. Es vota per ordre alfabètic, començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig.

(La presidenta treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal. Els diputats que són membres del Govern en funcions i els membres de la Mesa són cridats al final.)

He parlat de lletres i són números. Un moment. *(Pausa.)* Per aclarir especialment als diputats i diputades nous en aquesta legislatura, respondre «sí» a l'hora de donar el nom vol dir sí al candidat i a l'aprovació del seu programa de govern; votar «no» vol dir no al candidat i a l'aprovació del programa de govern, i votar abstenció, ja saben el que vol dir. *(Rialles.)* Per tant, prego a la secretària segona, l'honorable senyora Montserrat Tura, que anomeni els senyors i senyores diputades perquè puguin votar.

La secretària segona

Sí; moltes gràcies, molt honorable presidenta. Saben que els secretaris i secretàries som nous; els demanem disculpes per les errades, confusions, inadequades pronunciacions que puguem cometre. Els acabarem coneixent a tots.

El diputat amb el número 96 correspon a l'il·lustre senyor Pere Regull i Riba: «Sí.»

Maria Glòria Renom i Vallbona: «Sí.»

Joan Reñé i Huguet: «Sí.»

Elena Ribera i Garijo: «Sí.»

Montserrat Ribera i Puig: «Sí.»

Irene Rigau i Oliver: «Sí.»

Albert Rivera Díaz: «No.»

Santiago Rodríguez i Serra: «No.»

Meritxell Roigé i Pedrola: «Sí.»

Maria Dolors Rovirola i Coromí: «Sí.»

Josep Maria Sabaté Guasch: «No.»

Xavier Sabaté i Ibarz: «No.»

Carles Sala i Roca: «Sí.»

Alfícia Sánchez-Camacho i Pérez: «No.»

Francesc Sancho i Serena: «Sí.»

Marc Sanglas Alcantarilla: «No.»

Nuria Segú i Ferré: «No.»
 Maria Senserrich i Guitart: «Sí.»
 Anna Simó i Castelló: «No.»
 Antoni Strubell i Trueta: «No.»
 Jordi Terrades i Santacreu: «No.»
 Jordi Turull i Negre: «Sí.»
 Núria Ventura i Brusca: «No.»
 Pere Vigo i Sallent: «No.»
 Santi Vila i Vicente: «Sí.»
 Josep Maria Vila d'Abadal i Serra: «Sí.»
 Laura Vilagrà i Pons: «No.»
 Marisa Xandri Pujol: «No.»
 Alicia Alegret Martí: «No.»
 Marta Alòs i Lòpez: «Sí.»
 Oriol Amorós i March: «No.»
 Pere Aragonès i Garcia: «No.»
 Antoni Balasch i Parisi: «Sí.»
 Ramona Barrufet i Santacana: «Sí.»
 Albert Batalla i Siscart: «Sí.»
 Juan Bartomeu i Bartomeu: «No.»
 Uriel Bertran i Arrué: «No.»
 Joan Boada i Masoliver: «No.»
 Laia Bonet i Rull: «No.»
 David Bonvehí i Torras: «Sí.»
 Meritxell Borràs i Solé: «Sí.»
 Jaume Bosch i Mestres: «No.»
 Francesc Bragulat i Bosom: «Sí.»
 Pere Calbó i Roca: «No.»
 Dolors Camats i Luis: «No.»
 Mireia Canals i Botines: «Sí.»
 Jordi Cañas i Pérez: «No.»
 Montserrat Capdevila i Tatché: «No.»
 Judit Carreras i Tort: «No.»
 Eudald Casadesús i Barceló: «Sí.»
 Antoni Castellà i Clavé: «Sí.»
 Pedro Chumillas i Zurilla: «No.»
 Mercè Civit i Illa: «No.»
 Josep Lluís Cleries i González: «Sí.»
 Jaume Collboni i Cuadrado: «No.»
 Celestino Corbacho i Chaves: «No.»
 José Antonio Coto Roquet: «No.»
 Xavier Crespo i Llobet: «Sí.»
 Jordi Cuminal i Roquet: «Sí.»

Sergi de los Ríos i Martínez: «No.»
 María de los Llanos de Luna i Tobarra: «No.»
 Manuela de Madre i Ortega: «No.»
 Carmen de Rivera i Pla: «No.»
 Xavier Dilmé i Vert: «Sí.»
 Ramon Espadaler i Parcerisas: «Sí.»

La presidenta

A continuació el secretari tercer de la Mesa seguirà amb els nomenaments.

El secretari tercer

Milagros Fernández López: «Sí.»
 Antoni Fernández i Teixidó: «Sí.»
 Joan Ferran i Serafini: «No.»
 Gerard Martí Figueras i Albà: «Sí.»
 Anna Figueras i Ibàñez: «Sí.»
 Daniel Font i Cardona: «No.»
 Maria Victòria Fornés i Fernández: «Sí.»
 María José García Cuevas: «No.»
 Eva García Rodríguez: «No.»
 Dolors Gordi i Julià: «Sí.»
 Eva Maria Granados Galiano: «No.»
 Hortènsia Grau i Juan: «No.»
 Lluís Guinó i Subirós: «Sí.»
 Joan Herrera i Torres: «No.»
 Francesc Homs i Molist: «Sí.»
 Miquel Iceta i Llorens: «No.»
 Cristina Iniesta i Blasco: «Sí.»
 Maria Mercè Jou i Torras: «Sí.»
 Roberto Edgardo Labandera Ganachipi: «No.»
 Mònica Lafuente de la Torre: «No.»
 Assumpció Laïlla i Jou: «Sí.»
 Joan Laporta i Estruch: «No.»
 Josep Llobet i Navarro: «No.»
 Marta Llorens i Garcia: «Sí.»
 Dolors López i Aguilar: «No.»
 Agustí López i Pla: «Sí.»
 Rafael López i Rueda: «No.»
 Alfons López i Tena: «No.»
 Rafael Luna Vivas: «No.»
 Rocío Martínez-Sampere Rodrigo: «No.»
 Artur Mas i Gavarró: «Sí.»
 Laura Massana i Mas: «No.»

Caterina Mieras i Barceló: «No.»
Salvador Milà i Solsona: «No.»
Josep Enric Millo i Rocher: «No.»
Jordi Miralles i Conte: «No.»
Anna Miranda i Torres: «Sí.»
Carmel Mòdol i Bresolí: «No.»
Begonya Montalban i Vilas: «Sí.»
Roger Montañola i Busquets: «Sí.»
Maria Dolors Montserrat i Culleré: «No.»
Joan Morell i Comas: «Sí.»
Neus Munté i Fernández: «Sí.»
Joana Ortega i Alemany: «Sí.»
Laia Ortiz i Castellví: «No.»
Xavier Pallarès i Povill: «Sí.»
Agnès Pardell Veà: «No.»
Josep Maria Pelegrí i Aixut: «Sí.»
Carles Pellicer i Punyed: «Sí.»
Josep Poblet i Tous: «Sí.»
Consol Prados Martínez: «No.»
Felip Puig i Godes: «Sí.»
Joan Puigcercós i Boixassa: «No.»
Carles Puigdemont i Casamajó: «Sí.»
Esteve Pujol i Badà: «No.»
Oriol Pujol i Ferrusola: «Sí.»
Joan Recasens i Guinot: «Sí.»
Lluís Miquel Recoder i Miralles: «Sí.»

Carme Capdevila i Palau: «No.»
Marina Geli i Fàbrega: «No.»
Joaquim Llana i Cortina: «No.»
Ernest Maragall i Mira: «No.»
Joaquim Nadal i Farreras: «No.»
Dolors Batalla i Nogués: «Sí.»
Josep Rull i Andreu: «Sí.» (*Rialles.*)
Montserrat Tura i Camafreita: «No.»
Jordi Cornet i Serra: «No.»
Higini Clotas i Cierco: «No.»
Lluís Maria Corominas i Díaz: «Sí.»
Núria de Gispert i Català: «Sí.»
(*Es procedeix al recompte.*)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, el resultat de la votació ha estat el següent: 62 vots a favor, 73 en contra.

Atès que l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, en la votació, no ha obtingut la majoria absoluta que estableix l'article 4.3 de la Llei, i d'acord amb l'article 4.4 de l'esmentada llei, el candidat ha de sotmetre's a un segon debat i a una segona votació, en la qual serà suficient la majoria simple.

L'esmentat debat es reprendrà dijous, dia 23 de desembre, a les 10 hores.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts.